

TREZITI-VĂ!

Religia și muncitorul

Extinderea și scopul Acțiunii Catolice în ce privește clasa muncitoare

Puneți doliu pe Wooster

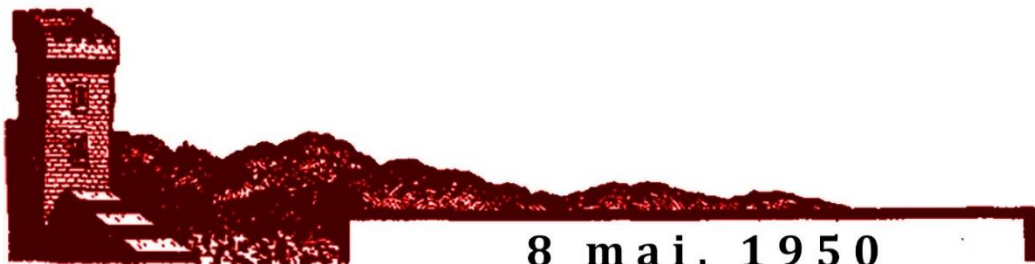
Cum a murit liberatea în acest oraș din Ohio

Izvoarele din Yellowstone

Să cunoaștem câteva izvoare importante din ținutul gheizerelor

Însemnătatea botezului

Nu este o ceremonie religioasă lipsită de importanță

MISIUNEA ACESTEI REVISTE

Sursele de știri care vă pot ține treji la chestiunile vitale trebuie să fie libere de cenzură și interese egoiste. “Treziți-vă!” nu are restricții. Ea recunoaște faptele, le face față, este deschisă în fața realităților publice. Nu este legată de ambiții sau obligații politice; este nestingherită de agenți de publicitate care nu trebuie călcați în picioare; este nepărtinitoare față de crezurile tradiționale. Această revistă se păstrează liberă ca să-ți poată vorbi liber. Dar ea nu abuzează de libertate; își păstrează integritatea față de adevăr.

“Treziți-vă” folosește surse obișnuite de știri, dar nu este dependentă. Proprii ei corespondenți se află pe toate continentele, în sute de națiuni. Rapoartele ei necenzurate ajung la voi din cele patru colțuri ale pământului, prin aceste coloane. Punctul de vedere al acestei reviste nu este limitat, ci internațional. Ea este citită în multe națiuni, în multe limbi, de persoane de toate vârstele. În paginile ei sunt trecute în revistă multe domenii de cunoștință: guvernare, comerț, religie, istorie, geografie, știință, condiții sociale, minuni ale naturii, deoarece aria ei de acoperire este la fel de vastă precum pământul și la fel de înaltă precum cerurile.

“Treziți-vă” se dedică principiilor drepte, să demaște dușmani ascunși și pericole subtile, să apere libertatea pentru toți, să mângâie pe cei care plâng și să-i întărească pe cei deznădăjduiți de eșecurile unei lumi delincvente, reflectând singura speranță pentru stabilirea unei drepte Lumi Noi.

Familiarizați-vă cu „*Treziți-vă!*” Rămâneți treji citind „*Treziți-vă!*”

PUBLICATĂ BILUNAR DE

WATCHTOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY, INC

117 Adams Street

N. H. Knorr, președinte

Cinci cenți exemplarul

Brooklyn N. Y. U.S.A.

Grant Suiter, secretar

Un dolar pe an.

CUPRINS

Religia și muncitorul.....	4	Protecție pentru magazinele mici.....	20
Școli profesionale catolice.....	5	Scheletul de care atârnam.....	21
Biserica catolică – angajator.....	6	Varietate în design și compoziție.....	22
Tactici de presiune.....	8	Secretul vitalității din oase.....	23
Speranță pentru muncitor.....	10	Izvoarele din Yellowstone.....	24
Puneți dolii pe Wooster.....	11	Povești și superstiții.....	27
Evenimente care au dus la crime.....	12	Vizitatorul distins din Columbia.....	28
Este aceasta democrație?.....	14	„Cuvântul Tău este adevărul”.....	30
Clienți cu mână ușoară.....	14	Însemnătatea botezului.....	30
Poliția privată oferă protecție.....	17	„Lumi în coliziune”.....	32
Cleptomani.....	18	Retrospectivă asupra lumii.....	35
Hoți de magazine profesioniști.....	19		

TREZITI-VA!

„Este timpul să vă treziți!” – Romani 13:11

Volumul XXXI

Brooklyn, N.Y., Martie 8, 1950

Numărul 9

Religia și muncitorul

Extinderea, scopul și efectul Acțiunii Catolice în ce privește clasa muncitoare

Religia și muncitorul. A fost o vreme când acestea ar fi fost considerate parteneri ciudați. Acest lucru a fost adevărat mai ales în ultimele două decade ale secolului al nouăsprezecelea, care a văzut ridicarea meteorică a *Cavalerilor organizației muncitorești*, doar pentru a fi înlocuită de *Sindicatul american al muncitorilor*. Și, fără îndoială, asta ar fi crezut T.V. Powderly, timp de treisprezece ani președintele de culoare al *Cavalerilor*; căci lungă lui autobiografie, *Calea pe care am umblat*, cuprinde o încredințare extinsă și înverșunată a „împotrivirii ecleziastice”. În paranteză fie spus, Powderly a fost un catolic devotat, cu idei socialiste.

Cu toate acestea, astăzi există cea mai strânsă cooperare între religie și clasa muncitoare. Relevante în acest sens sunt remarcile făcute de Jack Kroll, director al *Comitetului de acțiune politică* (PAC) al CIO, la conferința anuală a *Fundației Religia și clasa muncitoare*. Potrivit acestuia, nu există alte două interese ale națiunii mai unite într-o singură fundație decât religia și clasa muncitoare. „Între noi ar trebui să fie armonie

completă”, spunea el, „căci ambii suntem devotați idealului de bunăstare umană”. El a mai spus: „Este scris că vrednic este lucrătorul de plata lui.” De asemenea, este scris „să nu legi gura boului care treieră”. Aceste două texte declară întreaga filozofie a relațiilor corecte și armonioase de muncă. Ele declară o mare tactică în care religia și clasa muncitoare se pot uni fără rezerve”.

Deși clerul protestant și grupurile bisericești sunt adesea îndemnați să se intereseze mai mult de bunăstarea clasei muncitoare, activitatea lor nu începe să se compare cu activitățile clasei muncitoare ale Bisericii Romano-Catolice. Ca și bază pentru o asemenea activitate, catolicii arată cu mândrie spre exprimările liderilor lor. Doi dintre predecesorii actualului papă, Leo al XIII-lea și Pius al XI-lea, au emis enciclice pe această temă, care au fost numite „*Magna Carta of Labor*”. Referitor la actualul papă, observăm mereu titluri în ziare precum „Papa salută muncitorul”, „Biserica catolică caută să îmbunătățească condițiile de muncă”, „Papa susține sindicatele folositoare în economia care

are lipsuri”, în timp ce Cardinalul Spellman „Citează demnitatea clasei muncitoare”.

Apoi mai există *Catholic Defense League*, care oferă sfaturi gratuite despre legislația muncii pentru sindicatele comerciale, se ocupă de cazurile de discriminare și restricționare pentru activități ale clasei muncitoare, etc; *Conferința catolică națională pentru bunăstare*, al cărui departament de acțiune socială are un birou de publicitate foarte eficient, care face cunoscute punctele de vedere ale muncitorilor despre elementele mai liberale ale Bisericii catolice.

Școli profesionale catolice

Biserica catolică organizează și școli profesionale, prima fiind școala profesională Xavier din New York, înființată în 1935. Astăzi există mai mult de o sută de școli de acest fel, în fiecare oraș industrial din S.U.A. Douzeci și patru dintre acestea sunt conduse de iezuiți, treizeci și două de autorități ale diocazelor și restul de alte organizații catolice. La aceste școli muncitorii sunt învățați atât teorie, cât și tactici ale sindicatelor clasei muncitoare. În fiecare an 7.500 muncitori termină aceste școli.

Cu toate acestea, puterea Acțiunii Catolice în muncă se simte mai ales prin propria uniune muncitorească, *Asociația sindicatelor catolice comerciale* (ACTU). Această uniune, înființată pentru prima dată, a avut de la început „îndrumarea spirituală a clerului catolic și sprijinul iezuiților de la Universitatea Fordham și al Cardinalul Spellman. Referitor la motivele fondatorilor acesteia, cităm: „Ei au observat ce bun și ce necesar este instrumentul sindicalismului comercial și câtă nevoie are acesta de lideri (catolici) instruiți și „în absența acestor lideri, cum pot lucra și lupta profitorii,

comuniștii și alți indezirabili, cum le pot amenința calea pentru a controla sindicatele americane”.

Această uniune, ACTU, are organizații locale de partid în fiecare oraș industrial, deși nu dezvăluie numărul real al membrilor acestuia. La recentul ei congres a condamnat legea clasei muncitoare *Taft Hartley*, necesară pentru unitatea muncitorilor, salariul minim mai mare, etc. Aceasta funcționează în special în Detroit (ca și școlile profesionale catolice), unde susține că a fost factorul decisiv în alegerea lui Walter F. Reuther ca președinte al *United Auto Workers Union* (UAW). Deși se pot înscrie și protestanți la școlile profesionale catolice, ACTU se limitează strict la catolici.

Ziarele catolice muncitorești sunt cele care lucrează împreună cu școlile profesionale catolice și ACTU. Printre acestea sunt *Catholic Worker*, din New York city, care se află în competiție cu comunistul *Daily Worker* și care susține, potrivit unuia dintre editorialele acestuia, „proprietarul mijloacelor de producție și distribuție ... și eliminarea unei clase distincte a angajatorului”. Altele cuprind *The Labor Leader*, tot din New York, *Wage Earner*, organ eficient mai ales în Detroit, Michigan, ACTU. Aceste ziare susțin în general unitatea clasei muncitoare, sunt împotriva celor care profită de pe urma clasei muncitoare, și mai ales împotriva comunismului.

Locul proeminent în mișcarea muncitorească catolică este ocupat de clerul acesteia. Există arhiepiscopi, monseniori, episcopi și preoți ai clasei muncitoare. Cei din urmă au atras mai multă atenție în special și au apărut în reviste precum *Fortune* și *Look*. Din descrierea despre cei mai proeminenți preoți

din clasa muncitoare făcută în publicația *Fortune*, cităm:

Părintele Philip A. Carcy conduce o școală profesională ocupată, accentuează tacticile și filozofia. Părintele Rice participă la congrese, sfătuiește sindicaliștii, se alătură pichetelor. Părintele Smith lecturează și scrie; el este autorul publicației *Reflector asupra sindicatelor clasei muncitoare*. Părintele Clancy, capelan la ACTU, Detroit, ... este cunoscut ca „preot organizator”. ... Unul dintre cei mai activi preoți ai clasei muncitoare este părintele George Higgins, director adjunct al departamentului de acțiuni sociale al *Comitetului național catolic pentru bunăstare*. În această calitate el are o strânsă legătură atât cu preoții din toată țara, cât și cu funcționarii de vârf ai grupurilor clasei muncitoare.

Referitor la activitatea preoților clasei muncitoare, un purtător de cuvânt pentru Acțiunea Catolică din clasa muncitoare, V. Riesel, scrie în *Look*: „Preoții spun că munca lor se bazează pe enciclice papale. Nimeni nu-i poate obliga să iasă acum din mișcarea clasei muncitoare – nici suspicioșii lideri ai clasei muncitoare, nici conservatorii catolici, nici comuniștii. Preoții clasei muncitoare sunt aici pentru a rămâne!

Neîncrederea liberalilor în Acțiunea Catolică

Toată această activitate a Bisericii Catolice în mișcarea clasei muncitoare a adus, așa cum s-a observat mai sus, suspiciune din partea unor lideri ai clasei muncitoare. Preotul Rice, scriind în rubrica destinată sindicatelor clasei muncitoare, a dedicat tot articolul unui îndemn ca liberalii din clasa muncitoare din U.S. să aibă încredere, căci aceștia au o „lipsă de încredere fundamentală” în amestecul catolic

în clasa muncitoare. El a lăudat activitatea ACTU, s-a plâns că „neîncrederea liberalilor este uriașă” și a încheiat cu o rugămintă pentru „puțin mai mult liberalism din partea liberalilor, vă rog!”

Discutând despre activitatea preoților clasei muncitoare, *Fortune* mai raportează că liberalii din clasa muncitoare nu au încredere în ACTU și că îl consideră ca un grup ce cauzează presiune. Vorbind despre demisia lui Kermit Eby, protestant, director la *Departamentul educație și cercetare*, din CIO, îl citează ca spunând: „Există două extreme care atrag putere în CIO, polul comunist și polul ACTU. Ambii poli primesc impuls și inspirație. Ambii sunt de părere că controlul CIO este parte a unei lupte mai mari pentru controlul lumii”. Într-o notă asemănătoare este și acuzația făcută de James M. Freeman, referitor la activitatea catolică în clasa muncitoare, în al său pamflet intitulat *Clasa muncitoare nu are prieteni*.

Care este realitatea? De ce sunt așa de suspicioși liberalii din clasa muncitoare în legătură cu rolul pe care-l joacă Biserica Catolică în mișcarea clasei muncitoare? Este bunăstarea muncitorului singurul motiv al acestei organizații religioase? Sau este adevărată acuzația domnului Eby că aceasta este doar o parte a unei lupte mai mari pentru a conduce lumea?

Biserica Catolică – angajator

Măsura interesului pe care-l are Biserica Catolică pentru bunăstarea muncitorului poate fi înțeleasă observând modul în care îi tratează pe cei care sunt angajații ei. Atunci când muncitorii din cimitirele catolice „Calvary” și „Poarta cerului”

au cerut salarii mai mari și săptămâna de lucru mai scurtă, Cardinalul Spellman a cerut studenților de la seminar să sape morminte și el însuși a condus tacticile de înăbușire a grevei, în același timp folosind un tertip al comuniștilor.

Un alt demnitar catolic, episcopul Mc Vinney, din Providence, Rhode Island, a distrus un sindicat din pricina tacticilor lui lente prin care spera să câștige ce cerea. De ce? Deoarece lucra la un proiect de construcții al catolicilor. Episcopul s-a mai plâns că astăzi zidarii pun doar 400 de cărămizi pe zi, în timp ce, cu ani în urmă, puneau între 1.000 și 1.500 de cărămizi pe zi.

Mai mult decât atât, este un fapt foarte cunoscut că nici o categorie de muncitori, de la om de serviciu la profesorii de la colegiu, nu este mai prost plătită decât cea angajată de instituții catolice, precum școli parohiale, etc. Nu aici este locul unde „caritatea să înceapă de acasă?”

Mai multe nepotriviri

Biserica Catolică afirmă că trebuie să-și insufle religia în mișcarea clasei muncitoare pentru a contracara influența escrocilor din clasa muncitoare. Totuși, atunci când membrii de rând ai *Asociației internaționale a docherilor* s-a revoltat recent împotriva unuia dintre cei mai cunoscuți escroci din clasa muncitoare, Joe Ryan, ea și-a folosit influența pentru a înăbuși greva, numindu-i comuniști pe cei care o conduceau, astfel făcându-i pe oameni să se supună unor condiții incorecte continue. Este acesta modul în care clasa muncitoare este ajutată să-și facă curățenie în casă și să-și îmbunătățească soarta?

Din nou, una din principalele doctrine ale mișcării clasei muncitoare catolice, așa cum este enunțată de papi, este că grevele nu trebuie să fie violente, că proprietatea nu trebuie violată, etc. Dar anul trecut a fost martor la o grevă a unui sindicat catolic din Quebec, care a fost marcată, cităm *Finacial Post* din Toronto, „de o violență izbitoare” și „una dintre cele mai groaznice demonstrații de fărădelege din această țară – Canada – văzută vreodată”. Referitor la această grevă a muncitorilor de la fabrica de azbest, angajați de protestanta Johns-Manville Co, se spune în raportul publicației *Weekly People*: „Un cuvânt din partea capelanului Sindicatului Catolic, Părintele Phillipe Camirand, a pus capăt violenței pentru moment, dar nu înainte să fie bătuți și dezarmați mulți polițiști. Într-adevăr, unii polițiști, în timp ce erau prizonieri ai greviștilor, au fost bătuți în prezența Părintelui Camirand. Preotul a refuzat să intervină pentru polițiști, iar mai târziu a spus că greviștii „s-au luptat pentru doctrinele Bisericii Romano Catolice”.

Un alt fapt care pune puternic sub semnul întrebării sinceritatea afirmației cu privire la motivul pe care-l are Biserica Romano Catolică în mișcarea clasei muncitoare este factorul despre data activității acesteia. Papa Leo al XIII-lea a emis o enciclică despre clasa muncitoare, *Rerum Novarum*, în anul 1891. Referitor la aceasta, un iezuit, R.J. Henle, scrie în *Commonweal* (o publicație iezuită): „Nu are rost să ne imaginăm unde am fi dacă am lua în serios enciclicele mărețului Leo din zilele lui și nu după patruzeci de ani”.

Nu este semnificativ faptul că toată această activitate din partea școlilor profesionale catolice, ACTU, presei clasei muncitoare catolice, clerului clasei muncitoare

catolice, preoților, episcopilor n-a început atunci, nici mai înainte, când exista cea mai mare nevoie? A așteptat până în *Era noilor afaceri*, sub condițiile favorabile ale *The Wagner Labour Act* și coincide cu organizarea la scară mare a clasei muncitoare de CIO? Atunci când mișcarea clasei muncitoare a arătat cea mai mare activitate și a avut cea mai mare expansiune, când ea însemna o putere ce trebuia recunoscută, dintr-o dată Biserica Catolică devine interesată de mișcarea clasei muncitoare. Și în special a ales să se intereseze de CIO datorită vitalității acestei organizații și a conducerii ei radicale.

Tactici de presiune

A existat un timp când Michael Quill, capul puternicului *Sindicat al muncitorilor tranzitori* din New York, a îndrăznit să critice amestecul catolicilor în clasa muncitoare, deși el însuși este catolic. Într-un discurs în Boston a făcut referire la mișcarea școlilor profesionale catolice din New York ca la „un obstacol, un inconvenient și un mijloc de spargere a grevelor”. Dar atât de eficiente au fost atacurile presei catolice și a Acțiunii Catolice, chiar în propriul lui sindicat, încât nici n-a trecut un an și a cedat influenței acestora și le-a acceptat cererile referitoare la chestiuni politice, etc.

Apoi a fost un timp când James B. Carey, de asemenea romano-catolic, și acum secretar-casier al CIO, s-a împotrivit acestuia. Se pare că el s-a adresat unui grup liberal pe care purtătorul de cuvânt catolic l-a văzut potrivit să-l eticheteze ca și comunist. ACTU i-au trimis o scrisoare lui Carey referitoare la incident, la care el a răspuns:

Am primit multe scrisori de acest tip, care pun presiune. Totuși, mă surprinde să

constat că și voi urmați același model. ... Sunt complet împotriva folosirii mișcării clasei muncitoare ca și teren de luptă pentru sau împotriva anumitor filozofii politice. Prin urmare, mă opun cu totul oricărui ordin, de la orice sursă, din afara mișcării clasei muncitoare referitor la politica acesteia.

Dar presiunea a fost prea mare – în fond și la urma urmei era presiune catolică, iar Carey era catolic. Așa că iată-l pe Carey scriind pentru ACTU o listă cu grupurile cărora li se împotriveau aceștia.

Președintele CIO, Philip Murray, la unul din congresele sale ce a avut loc de curând, a spus că „nu întrebăm pe nimeni de originea lui, de culoarea, religia sau convingerile lui .... Acest sindicat nu va tolera eforturile intrușilor – individuali, organizații sau grupuri – indiferent că sunt comuniști, socialiști, sau din oricare alt grup, de a se infiltra, de a dicta și de a se amesteca în afacerile noastre. .... Nu ne angajăm în nici un fel de purificare sau vânători de vrăjitoare”. Dar după ce s-a făcut presiune catolică, din cauza acestor „vorbe fără rost”, chiar la următoarea întâlnire a CIO, s-a declarat cum clasa muncitoare organizată „nu vrea nici un nenorocit de amestec comunist în afacerile noastre”; rezoluția a trecut, respingând doar amestecul grupurilor politice din exterior, lăsând, astfel, ușa larg deschisă pentru ca ACTU „să se infiltreze, să dicteze și să se amestece” în afacerile CIO.

Supuneți-vă sau plecați!

Deși, în general, CIO a cedat presiunii catolice, a existat sau există în acea organizație o facțiune de stânga asupra căreia n-a putut să aibă nici un fel de influență. Această facțiune a fost condusă de UE (*Sindicatul unit al*

muncitorilor din domeniul electric), al treilea cel mai mare afiliat al CIO. Acesta l-a dat afară pe J. B. Carey de la președinție, în 1941, și de atunci continuă lupta pentru controlul acesteia. Tipică pentru tacticile folosite și forțele implicate a fost lupta lui Erie, Pennsylvania, pentru controlul UE de acolo. Chiar înainte de alegerile sindicatului preotul local al clasei muncitoare a făcut publicitate pe prima pagină în presa parohiei, spunând că problema era identică celei cu care s-a confruntat Italia cu un an în urmă și apoi a adăugat: „Ceea ce este mai uimitor este faptul că sunt mulți catolici care lucrează la *General Electric*, care spun public că preoții nu se amestecă în treburile sindicatului. Astfel de catolici sunt fie catolici răi, fie catolici proști”. Cu toate acestea, indiferent că au fost catolici „răi” sau catolici „proști”, aceștia au respins un astfel de amestec cu un vot de trei contra unu.

Lupta dintre corpul de conducere al sindicatelor de stânga (comuniști controlați, poate, sau pur și simplu nu sunt supuși presiunii catolice) și cele de dreapta (supuse presiunii catolice) a devenit critică la congresul din 1949, de la Cleveland, Ohio. Acolo, comitetul executiv, în timp ce ignora acuzații de violare a sindicatelor, precum linii de pichetare, discriminare rasială, anti-Semitism, etc, a acuzat syndicatele de stânga de comunism și a cerut congresului să aprobe o rezoluție prin care să ceară eliminarea comuniștilor. Oricine care nu se conforma comitetului executiv în sprijinirea acestor politici ale administrației Truman, care avea sprijinul Bisericii Catolice, mai ales războiul rece împotriva Rusiei, cu ale sale Plan Marchall, Pact Atlantic, etc, era comunist. (Bineînțeles că nu se spunea nimic despre conformarea cu administrarea acestor măsuri, precum educația publică și asigurarea de sănătate, căci Biserica Catolică se

împotrivește acestora – din motive binecunoscute de ea).

Referitor la planurile pentru congres, *New York Times* (din 6 noiembrie) declara: „Ei (cei de stânga) ar trebui acuzați de toate crimele din carte”. Imediat după discursul-cheie al președintelui Murray, în care și-a anunțat scopul de a curăța elementul de stânga, un episcop romano-catolic, Edward F. Hoban, a oferit un discurs în care i-a instruit pe delegați: „Trebuie să-i respingeți pe acei dușmani ai lui Dumnezeu și ai omului care caută să vă pervertească eforturile și să înregistreze mărețele voastre forțe să lupte de partea răului”.

Deși CIO spune, cu gura, la congres, că servește pe fundamentalistii democrației sindicatului clasei muncitoare, a închis ochii, în repetate rânduri, la încălcarea acestora. Astfel, acum are păreri diametral opuse referitor la ce este de cea mai mare importanță în mișcarea clasei muncitoare și cu consimțământul lui Murray și Carey și la insistența ACTU aceasta este folosită acum „ca teren de luptă pentru și împotriva anumitor filozofii politice”. Sau, ar fi bine să spunem mai degrabă filozofii „religioase”, deoarece *Free Press* din Detroit spune că „nu suntem de ajutor dacă ne mirăm cum deosebește Cio dreapta de stânga?”

Ce urmează?

Toate cele douăsprezece sindicate de stânga, ce cumulează aproximativ 900.000 de membri din 6 milioane pretinse (unii spun că ar fi doar 4 milioane) au fost programate să fie desființate. Totuși s-a considerat că cel mai bine este să se desființeze doar două, UE și FE (*Echipamente pentru fermieri*) din cauza problemei pe care ar fi avut-o CIO, ca urmare a acestei desființări. În ianuarie 1950 CIO a eliminat consiliul CIO din statul California, pe aceleași acuzații de simpatie pentru comunism. Și deși dreptul de a acționa ca negociator pentru muncitorii din domeniul electric era încă sub semnul întrebării, în martie au fost desființate alte trei sindicate.

Scopul CIO este să câștige înapoi cât mai mulți oameni posibil din cei 900.000, prin formarea unor sindicate rivale și prin tactici de năvălire ale sindicatelor „de dreapta”. În acest scop a fost înființat un sindicat rival în domeniul electric, condus de Carey. Așa cum a fost observat de *New York Times* „perspectiva imediată ... este o perioadă de confuzie și lupte între sindicate”. Și deși vor fi multe lupte între sindicate și în curți de judecată, ele nu se vor limita la asta. Deja au fost sparte geamuri și capete. (De fapt, un delegat de stânga care participa la congres a fost bătut și a ajuns să nu mai vadă cu un ochi într-o altercație cu cei de dreapta). Această luptă va pătrunde și în bisericile catolice, după cum a fost raportat, într-un reportaj la radio, despre un preot care și-a instruit enoriașii să părăsească UE și să se înscrie în uniunea rivală. Din cele de mai sus este destul de clar că Acțiunea Catolică a frontului clasei muncitoare din U.S. n-a făcut nimic bun pentru sindicatele clasei muncitoare. Modul în care și-a tratat angajații, practicile ei inconsecvente și tacticile de presiune, toate

arată că are un scop și că motivația ei nu este de a ajuta mișcarea clasei muncitoare, ci de a o controla pentru propriile scopuri. Ca rezultat al amestecului, dictării, infiltrării și intervenției acesteia, CIO, un factor vital pe scena clasei muncitoare din America a fost slăbit, iar eforturile organizatorilor clasei muncitoare în loc să fie îndreptate spre „a-i organiza pe cei neorganizați” sunt îndreptate spre tactici de năvălire; clasa muncitoare luptă cu clasa muncitoare, duc un război rece, în loc să lupte cu dușmanul obișnuit al clasei muncitoare, clasa asupritoare.

Speranță pentru muncitor

Astăzi sindicalistul din clasa muncitoare are puține motive de optimism sau mângâiere pe scena clasei muncitoare din America. Acțiunea Catolică a permis AFL să-și urmeze calea, deoarece consideră că această organizație este „sigură” din punct de vedere politic, deși, ca forță, mai degrabă bate pasul pe loc. Ea a vut succes să facă sindicatele din CIO să se angajeze în lupte cu urmări dezastruoase pentru ambele părți. În CIO catolicul Murray privește cu neîncredere organizația Reuther protestantă și socialistă; deși, chiar în noul sindicat din domeniul electric, Carey a trebuit să se lupte pentru control cu unul pe nume Kelly. La o extremă se află Acțiunea Catolică, cu a ei filozofie politică „de dreapta” și politica de „stăpânește sau dezbină”, iar la cealaltă extremă se află comuniștii, care susțin ceva mai rău (dacă este posibil așa ceva), sau în cel mai bun caz liberalii, care cred că totalitara Rusia este capabilă să facă apel la rațiune și dreptate.

Peste tot se află șefi profitori ai clasei muncitoare. Alegerea lor ca șefi, pe viață, pe salarii enorme, nu este nici democratică, nici de ajutor pentru cele mai bune interese ale

sindicatelor. Iar disputele între jurisdicții și formarea altor sindicate sunt tactici care nu doar că sunt incorecte față de angajator, dar care fac să pară o batjocură principiul de solidaritate între clasa muncitoare. Toate acestea subliniază înțelepciunea unui profet de-ai lui Dumnezeu, care a scris, cu mult timp în urmă: „Nu vă puneți încrederea în prinți, nici în omul de rând, la care nu există ajutor”. (Psalmul 146:3, AAT)

salva pe copiii celor necăjiți”. El va zdrobi în bucăți pe asupritor (indiferent că acesta este un dictator totalitar, un grup religios care face presiune, sau un șef care profită de pe urma clasei muncitoare). Sub domnia lui dreaptă

Dar toți iubitorii dreptății din interiorul și din afara clasei muncitoare organizate să aibă speranță! Profeția din Biblie arată că nu va mai trece mult și Cel care a fost cândva tâmplar, iar acum domnește ca „rege al regilor și Domn al domnilor”, va judeca „pe cei săraci ... și-i va

oamenii „vor zidi case și le vor locui, vor planta vii și le vor consuma roadele. Nu vor zidi ca să locuiască altul, nu vor planta ca să mănânce altul. ... Aleșii mei se vor bucura pentru mult timp de lucrarea mâinilor lor”. (Isaia 65:21,22)

Puneți doliu pe

Cum au atacat gloatele libertatea

în orașul din Ohio

CRIMĂ comisă de oameni demonizați dintr-o gloată! Victime: libertatea de închinare și libertatea de adunare. Ora: în timpul săptămânii „frățietății” din februarie, 1950. Locul: pe străzile religiosului oraș Wooster, cu colegiu prezbiterian, Ohio. În memoria acestei crime înspăimântătoare steagul american disprețuit și spoit cu ouă să fie coborât în bernă! Toată America să jelească această faptă crudă! Oamenii buni din Ohio să plângă pentru Wooster! Cetățenii acestui așa-zis oraș pios să-și plece capul de rușine! Cei din gloate care salută steagul, cu înclinații fasciste, care au târât

acea emblemă mândră a libertății pe străzile din Wooster pline de ouă să fie cercetați pentru că au atacat și au ucis chiar principiile de libertate pe care le reprezintă

steagul!

Acest atac criminal a avut loc în timpul unei adunări de circuit, de trei zile, a martorilor lui Iehova, care s-au adunat în număr de 800. Vineri și sâmbătă adunarea și-a ținut sesiunile de închinare în clădirea *Wayne Theater*, în timp ce gloatele amenințătoare dădeau târcoale pe

afară. Cu toate acestea, programul de duminică, 26 februarie, ce urma să se desfășoare în sala de festivități a liceului a fost anulat, după ce autoritățile constituționale au fost dominate de nelegiuita conducere a gloatei. Dar să-l lăsăm pe cel responsabil de acea adunare creștină, domnul L. E. Reusch, reprezentant de călătorie al Societății Watchtower Bible, să relateze, ca martor ocular, acea izbucnire nelegiuită de violență. Din raportul său plin de viață sunt extrase următoarele:

Timp de unsprezece ore gloatele au condus orașul Wooster. De sâmbătă, de la ora 4 p.m., până duminică dimineața, la ora 3 a.m., poliția a fost fără putere. În cele din urmă, jalnica forță polițienească a fost suplimentată cu voluntari din Garda Națională, în încercarea de a păstra ordinea, dar, în zadar. Ne aflam în clădirea asemenea unei fortărețe, Wayne Theater, în siguranță, la căldură și confortabili, bucurându-ne de adunarea noastră de circuit, sâmbătă, de la ora 7 la ora 9 p.m. Afară gloata răcnea și urla, vărsându-și veninul pe câțiva polițiști și gardieni care formau un cordon afară, în fața intrării principale. Șeful poliției a fost principala țintă a atacului și a fost umplut practic cu ouă, din cap până în picioare. Estimările variază în ce privește numărul celor din gloată, dar de la ora 9 p.m. înainte numărul acestora a crescut până la miezul nopții, când șeful poliției a estimat că afară erau aproape 1.100 persoane. Șeful poliției a fost de părere să plecăm toți imediat, pe ușile din spate, dar lucrul acela n-a părut prea înțelept și i-am spus că intenționez să rămânem acolo, până când avea să fie instituită ordinea, chiar dacă trebuia să stăm toată noaptea. Auditoriul era calm,

liniștit și stătea jos pentru a face față situației. Timpul a fost folosit cu folos, în timp ce frații relateau experiențe și cântau cântări ale Împărăției. Atât de evidentă a fost acțiunea spiritului Domnului în acea situație încât șeful poliției a lăudat acest lucru, mai târziu. În viața lui nu văzuse așa ceva! Era în armată de șaptesprezece ani, iar în poliție lucrează de când se știe, și totuși n-a văzut niciodată un grup de oameni mai disciplinat!

În timp ce programul improvizat se derula în continuare am organizat câteva echipe repede și în liniște, pentru a păzi căile de acces. Femeile și copiii au fost mutați imediat din zonele cu pericol imediat. Bărbații, după ce și-au dat jos paltoanele și și-au suflecăt mânecile, au preluat cu calm pozițiile strategice. Șeful de poliție a spus: „Este un lucru bun că cei din gloată nu pot intra aici; n-ar mai ieși nicodată afară!” I-ar fi plăcut mult să-i înlocuiască pe băieții noștri cu oamenii lui. Dacă aș fi zis un cuvânt, s-ar fi rezolvat imediat, dar asta nu era treaba noastră. Am ales să rămânem uniți și să apărăm locul unde ne aflam și pentru această cale de acțiune șeful de poliție și-a exprimat admirația pentru liniștea și demnitatea noastră și pentru cum ne-am păstrat calmul în acele împrejurări.

Între timp, situația din bufetul cu autoservire era foarte serioasă. Închiriasem o sală la etaj, la o stradă distanță de teatru, cu care eram în legătură directă prin cablu, precum și prin obișnuitele rețele de telefonie. Ce ne preocupa era faptul că în bufetul cu autoservire erau doar șapte bărbați împreună cu treizeci de femei. Vă imaginați emoția pe care am simțit-o când în auditoriul

principal am primit de la ei, prin telefon, solicitarea: „Cântați cântările 38 și 50; noi apărăm fortul aici!”

Acea mână de oameni din bufetul cu autoservire, bărbați și femei deopotrivă, și-au făcut datoria vitejește, luptând literal pentru viața lor, neajutați de poliție. Peste 150 de gangsteri nebuni pe moment dădeau târcoale, încercând să forțeze intrarea. Oamenii noștri se refugiaseră sub îngusta casă a scării. După o jumătate de oră de atac fără succes, Johnny liderul (John Thomasseti) a țipat la banda lui: „Stați puțin”, a spus el, „ceva nu este în regulă! Ei sunt o mână de oameni, iar noi suntem o sută și nu putem intra. Ceva nu este în regulă!”

Aproximativ în acel timp, după relatarea șefului poliției, el și câțiva din oamenii lui au ajuns la bufetul cu autoservire. „Ce se întâmplă aici, Johnny?”, a întrebat șeful poliției. „Cerem să ne retragem!”, a spus Johnny, „sunt prea mulți pentru noi și vreau să-l arestați pe omul acela! M-a lovit cu asta”. A arătat o bucată de țeavă de cinci inch. Șeful de poliție s-a uitat la el batjocoritor și a spus că nu era mare lucru. La care Johnny a răspuns: „Drace, asta s-a rupt din ea!”

Pe la ora 1:45 a.m. am făcut un tur de recunoaștere împreună cu șeful de poliție și am

ajuns la concluzia că gloata era acum destul de mică la număr, iar afară era foarte frig (erau 6 grade Fahrenheit) ca să putem părăsi clădirea fără să avem necazuri prea mari. Deci, în timp ce șeful poliției împreună cu oamenii lui le stăpâneau pe cele aproximativ 100 de persoane din gloată, din autobaza Greyhound, din apropiere, unde se adăpostiseră de frig, câțiva oameni de-ai noștri le-au distras atenția la restul, aflați la intrarea principală, cu furtunile de incendiu. Trotuarul stropit cu ouă, ce fusese spălat, făcea să pară că ne pregăteam să ieșim. Între timp, cei din adunare ieșeau neobservați pe ușile din spate. Manevra a avut un succes perfect, dușmanul a fost păcălit rău, nimeni nu a fost rănit, iar șeful de poliție și-a exprimat admirația pentru strategie. Odată teatrul evacuat ne-am dus, apoi, să-i eliberăm pe cei asediați în bufetul cu autoservire și cu ajutorul gardienilor clădirea a fost evacuată. Era ora 3 p.m. acum, oră când a luat sfârșit o zi foarte lungă, după șapte ore în care ne-am aflat sub un real asediu.

În jurul orei 11 p.m., sâmbătă seara, primarul ne-a anulat contractul de închiriere a sălii de festivități a liceului, declarând că este stare de urgență. În consecință, cu libertatea de închinare și libertatea de adunare complet moarte în Wooster, serviciile noastre de duminică au trebuit mutate la Sala Împărăției a martorilor lui Iehova din Canton, Ohio.

Evenimente ce au condus la crimă

Oficiali ai unor organizații, precum: *Fiicele veteranilor Uniunii, Veteranii războaielor străine, Legiunea americană, Veteranii cu dizabilități din America și Veterani ai războiului dintre Spania și America* au arătat că nu erau prieteni ai libertății și nu vor proteja libertatea. Prin împotrivirea lor pe față au încurajat atacul criminal care a urmat. Ei au făcut multă presiune asupra consiliului de conducere al liceului și a inspectorului D. R. Bodenbender, în încercarea de a-i împiedica pe martorii lui Iehova să folosească sala de festivități a liceului.

Dar Bodenbender a refuzat să cedeze acestei influențe ne-americane și subversive, declarând că mai degrabă își va pierde locul de muncă, decât să nu-și respecte cuvântul. Dacă Wooster ar fi avut mai mulți oameni ca Bodenbender, care să dorească să rămână lângă principiu, decât să cedeze presiunii, toată cearta ar fi fost înăbușită din fașă. Dar, vai, sunt doar câțiva oameni de acest fel! Se pare că majoritatea au caracterul șefului de la Pompieri, Lloyd Everhardt. Vineri seara, în timpul adunării, Everhardt a fost observat, ca șef de bandă, dând târcoale teatrului, blocând traficul, târând pe jos drapelul american, apoi agățându-l cu susul în jos, pe marchiza teatrului, sperând ca martorii Domnului, care se aflau înăuntru, să fie învinuiți de acest dispreț.

În dimineața următoare, o vizită în biroul primarului Hillen a dovedit că el era „un om mic”, când a fost pus față în față cu o mare problemă, un om ce încerca să placă ambelor tabere. La început, atitudinea lui i-a încurajat pe cei din gloată, dar după ce chestiunea a ajuns prea departe și a scăpat de sub control el și-a folosit puterea în încercarea zadarnică de a-i

împrăstia pe criminali. Când au fost chemați în ajutor oamenii șerifului și poliția de stat, pentru a proteja viața și proprietatea publică, ei au spus că nu aveau jurisdicție. Mai târziu, când era prea târziu să fie împiedicate actele clare de violență, șeriful a ajutat poliția locală. A fost un caz de „prea puțin și prea târziu”.

Sâmbătă după-amiază condițiile au devenit mai rele. Necazul plutea în aer. La ora 4 p.m. s-a luat hotărârea ca guvernatorul statului Ohio, Lausche, să cheme Garda Națională. În acest scop au fost trimise telegrame urgente. Au fost făcute nenumărate apeluri către el. Cel puțin treisprezece apeluri au fost efectuate de primar, șeful poliției, șerif și martorii lui Iehova, cerând ca guvernatorul să împiedice masacrarea drepturilor umane în Wooster, dar degeaba! Nu s-a primit nici un ajutor de la Garda Națională, cu excepția câtorva localnici care și-au oferit serviciile voluntar.

Este aceasta democrație?

După ce s-a încheiat tot, după ce glorioasele libertăți ale Americii zac moarte pe străzi, mulți oameni iubitori de libertate au început să-și plângă victimele. Un student chinez la colegiul din Wooster a întrebat: „Asta înseamnă democrație?” Un veteran din ultimul război a scris publicației *Daily Record* din Wooster:

S-a întâmplat să fiu unul dintre privilegiații care au fost sâmbătă seara, 25 februarie, în clădirea Wayne Theater, în timp ce o gloată înnebunită stătea afară să arunce cu ouă ... M-am gândit la multe lucruri în acea seară. Nu puteam să fiu de ajutor, dar mă gândeam câți dintre camarazii și prietenii mei așteptau afară. Putea să însemne aceasta lucrul pentru care eu și unii dintre ei am luptat

în junglele împuțite din Guadaleanal sau pe sângeroasele câmpuri de luptă de pe glob? Sau am uitat cumva că am luptat *împotriva* acestei violențe, *împotriva* suprimării celor Patru libertăți? Câte din aceste patru libertăți nu ne-au fost recunoscute la această adunare? Vă întreb – ca veteran, merit eu să fiu sfâșiat și să fiu împins pe străzile orașului în care cândva tânjeam să mă întorc? Am petrecut eu degeaba acolo acele patruzeci și două de luni? Aștept să primesc răspuns.

Referindu-ne, din nou, la raportul făcut de servul însărcinat cu acea adunare creștină din Wooster, acesta spune, în încheiere:

Numai mâna protectoare a lui Iehova ne-ar fi putut ocroti. Și slavă Domnului că a fost așa, iar noi îi aducem toate mulțumirile și toată lauda. Aceasta ne aduce aminte de timpul când Elisei s-a rugat ca ochii servului său să fie deschiși, ca să vadă carele Domnului înconjurând forțele asediatoare de la Dotan, iar apoi, ochii dușmanului să fie loviți cu orbire. (2 Regi 6:13-23) Acest lucru s-a întâmplat, din nou, la Wooster, Ohio, în primele ore ale zilei de 26 februarie, 1950.

Clienți cu mână ușoară

Toată lumea face cumpărături. Aproape toată lumea plătește proprietarului magazinului pentru marfa obținută. Dar câțiva clienți cu mână ușoară, uneori între 10 și 25 pe zi, în marile magazine, nu plătesc pentru marfa achiziționată. Pierdere cauzată de clienți cu mână ușoară este pierdere ta, deoarece magazinul trebuie să adauge costul celor furate la ce plătești tu.

Există în localitatea ta o taxă pe vânzare de 1%? Ți-e necaz câteodată că o plătești? Tu plătești o taxă egală pentru hoții de magazine, printr-un cost crescut al cumpărăturilor făcute de tine. Dacă cheltui 100\$, un dolar îl dai unui hoț de magazine. Nu mai departe de anul 1939, înainte de zilele actualei inflații, un mare magazin din New York a avut pierderi totale pentru furturile din magazin de un milion de dolari pe an. În timpul acela, un magazin mai mic din acest oraș avea afișe scrise în cinci limbi, ce conțineau următoarele: „Hoția înseamnă închisoare. Nu aduceți dispreț asupra familiei!”

Chiar și așa, acest magazin a avut trei sau patru arestări zilnic, iar costul furturilor din magazin a fost de o sută de milioane de dolari pe an.

Un ziar din New York a raportat o creștere a furturilor din magazine cu 70% în cei doi ani înainte de 1948. Se estimează că între 30.000.000 \$ și 75.000.000 \$ pe an sunt sustrași de clienții cu mână ușoară. Aceste cifre ar fi chiar mai mari dacă nu s-ar cheltui alți 25.000.000 \$ pe an cu detectivii instruiți să-i prindă pe hoții de magazine. Un magazin cu cinci etaje închiriaza probabil patruzeci de detectivi, câte opt pe fiecare etaj, iar ochii lor extrem de eficienți și care sunt atenți într-una reduc cele peste un milion de încercări de furt din fiecare lună, la o sută de mii de cazuri de furt din magazin, care au succes.

Hoțul de magazin poate fi de mai multe tipuri. Sunt hoții profesioniști, care își premeditează infracțiunile și le folosesc ca pe

mijloace de existență. Când sunt prinși, sunt dați pe mâna poliției pentru urmărire penală. Unii sunt cleptomani, nevropați, care simt nevoia de a fura. Dar majoritatea hoților de magazine, probabil 90% dintre ei, sunt, la prima vedere, indivizi normali, care fură fără să premediteze. Aceștia văd ceva care le place, cred că nu-i vede nimeni și așa apare hoțul de magazine.

Este destul de ciudat că nu „Louie cel cu mâna ușoară”, hoțul profesionist, este responsabil pentru cea mai mare parte a acestui furt neînsemnat, ci majoritatea lor aruncă vina pe oamenii obișnuiți, vecinii noștri. „Mary Doakes”, o tânără din vecini, probabil de vreo șaptesprezece-optsprezece ani, este cea acuzată că a golit magazinele. Nu este „Joe Doakes”, ci sora lui, Mary, căci furtul din magazine este „treabă de femeie”. Faptele și statisticile dovedesc faptul că acesta este adevărul. Din cei 338 de hoți de magazine cercetați în Chicago, 313 erau femei. Unele autorități afirmă că 75% din furturile din magazine sunt făcute de femei, alții spun că ar fi 80%, iar alții spun că 95% dintre hoții de magazine sunt femei.

Dar cei care compilează aceste statistici uită adesea să menționeze că poate această majoritate nu se datorează cu totul unei lipse de

integritate din partea femeilor, sau poate din cauza faptului că dorința lui Mary pentru niște mănuși frumoase, un parfum sau niște ciorapi de mătase este mai puternică decât a fratelui ei Joe, ci o parte din această preponderență feminină în furturile din magazine poate fi atribuită faptului că femeile merg mai mult la cumpărături decât bărbații. Aceasta este treabă de femei, dar poate dacă ar merge mai mulți bărbați la cumpărături, procentul hoților de magazine de gen masculin ar crește.

De ce fură oamenii din magazine? Ce-i face să riște, pe ideea greșită că mâna este mai rapidă decât ochiul? De ce și-ar risca cineva reputația pentru un obiect de 3.98\$? Aceste întrebări continuă să-i uimească pe detectivii din magazine.

Să aruncăm o privire asupra unui client cu mână ușoară

Haideți să ne uităm împreună la un hoț de magazine! Iat-o pe prietena noastră, Mary Doakes, plimbându-se prin cel mai mare magazin din oraș. La prima vedere pare o fată cinstită care nu are gândul la furat. „În mod sigur”, spui tu, „nu este un hoț de magazine”. Dar ne uităm în continuare. Se oprește la raionul de mănuși. Se uită la o pereche minunată de mănuși și i-ar plăcea să le poarte;

dar știe că nu-și permite să plătească puținii dolari care costă. Le pune pe degete pentru un minut. Se uită în jur să vadă dacă se uită cineva. Vanzătorul vorbește cu un client de la capătul celălalt al teighelei și se pare că nu se uită nimeni. Mary ezită, apoi ascunde repede mânușile sub palton. O chinuie conștiința, dar se teme să se oprească acum. Inima îi bate mai tare, în timp ce se grăbește prin mulțime și iese afară pe trotuar.

Dar privește, omul care stătea lângă teighea și se uita la ea a urmărit-o, apoi o oprește și spune: „Iertați-mă, domnișoară, ați plătit acele mânuși?” Ea s-a îngrozit când a aflat că acesta este detectiv de magazin și în ciuda protestelor ei, mâna lui fermă o îndreaptă spre magazin și la liftul pe care-l folosesc angajații. Ei urcă în birou, unde fața încruntată a șefului de la departamentul de securitate a magazinului ascultă ce are de spus detectivul despre furt. Ea tremură, în timp ce nu recunoaște. „Nu mai mințiți! Arătați-ne bonul de cumpărături!”, este răspunsul acestuia. Observați cum fața lui Mary devine palidă, trădând teamă. Hoția a durat așa de puțin! Se teme de ce vor crede familia și prietenii ei, când vor auzi de rușinea ei și se teme și de faptul că poate merge la închisoare pentru acest delict. Ea este muștrată cu asprime. Sunt verificate dosarele magazinului, pentru a se vedea dacă este prima ei abatere. Este contactată asociația de care ține acest magazin, pentru a se vedea dacă ea se află în dosarele cu persoane ce au fost prinse furând din alte magazine din oraș.

Deoarece nu are antecedente primește în mâna care tremură un formular completat. Este o mărturisire cu numele ei și toate faptele legate de acest furt. Este instruită să-l semneze. Semnătura nu este doar o recunoaștere a vinei, ci înseamnă că ea va fi pusă la dosarul

magazinului, alături de delincvenți obișnuiți, în înregistrările magazinului și în dosarele asociației care deține o înregistrare cu numele hoților de magazine din oraș. I se spune că dacă nu semnează va fi dată pe mâna poliției și i se va face dosar penal. Ea citește ultimul paragraf al mărturisirii. Acesta spune: „Am rugat firma să mă ierte și să mă salveze să nu fiu disprețuită și umilită printr-o urmărire penală. Promit că nu voi mai intra niciodată în acest magazin”. Toate acestea s-au întâmplat pentru o pereche de mânuși de 4.98\$!

Temându-se de rezultatul unui refuz, ea semnează și este pusă în libertate. De data aceasta va pleca liberă, dar i se spune că dacă va mai fi prinsă vreodată la furat într-un magazin din oraș va fi cercetată penal pentru ambele delictе și va fi folosită mărturisirea ei semnată.

Poliția privată oferă protecție

Această ilustrație este reluată de multe ori, în fiecare lună, în orice oraș mare. Foarte puțini dintre cei care sunt prinși fac o a doua încercare de a fura din magazine. Se raportează că doar o persoană din douăzeci repetă fapta. Costul este prea mare. Celor care comit delincvența pentru prima dată li se amintesc consecințele grave ale furtului din magazine, în timp ce hoții de magazine obișnuiți sunt tratați mai aspru. Se estimează că dintre cei care încearcă să iasă dintr-un magazin cu bunuri pe care nu le-au cumpărat nouă din zece sunt prinși.

Magazinele au multe modalități de a verifica marfa și clienții. Detectivii de magazine pot fi peste tot, unii sunt vânzători, alții par a fi clienți, sau poate cară marfă dintr-un loc în altul. Aproape oricine din magazin poate să fie detectiv. Poate că este bărbatul din capătul aleii, sau persoana care se uită la marfă odată

cu tine. Dacă are suspiciuni în ce te privește, te poate împinge în mulțime să vadă dacă simte ascuns, sub hainele tale, bunul furat. Acești oameni cunosc departamentele pe care le supraveghează. Căci, în general, hoții de magazine dau târcoale standurilor cu parfumuri, mănuși, eșarfe, tricotate și bijuterii.

Supraveghetorii mai știu și unde își ascund prada hoții de magazine. Poate fi o geantă mai mare, un sutien, o haină cu mâneci largi, o haină cu căptușeală dublă sau o umbrelă desfăcută. Detectivii din magazine cunosc aceste locuri secrete și sunt mereu atenți să vadă că acestea nu sunt folosite pentru a ascunde marfa furată. Acțiunile prin care hoțul de magazine se scuză, modul în care mânuiește obiectele, toate îl trădează.

Cu toate acestea, magazinele exercită mare prudență în modul cum se comportă cu hoții de magazine. O persoană care este acuzată în mod fals că a furat din magazin poate aduce pagubă magazinului și nici un magazin nu dorește acest fel de publicitate. În unele magazine mari nici chiar unui detectiv nu-i este permis să acosteze un client în primele luni ale acestuia, în acest job, ci trebuie să cheme un alt detectiv care se află în magazin de mai mult timp și ambii trebuie să fie siguri că persoana în discuție a furat, în realitate, din magazin, înainte să fie acuzată de furt. Se raportează că multe magazine permit hoțului să iasă pe trotuar, înainte să fie acuzat, ca acesta să nu poată spune că doar a luat bunurile să le examineze la lumină. Acest lucru este de puțin ajutor pentru hoțul de magazin vinovat, căci un detectiv de magazin nu are îndoieli când acostează pe cineva care a furat din magazin și nu se teme de țipetele hoțului că va cere „despăgubiri morale”, lăsându-l liber să plece.

Cleptomani

Unii hoți de magazine sunt cazuri mentale. Ei fură pentru emoția pe care o obțin de pe urma faptului că iau ceva fără să plătească pentru el. Aceste persoane dezechilibrate din punct de vedere mental sunt *cleptomani* și de obicei au suficienți bani să-și plătească ce cumpără. Femeia bogată care caută „emoții” din furatul din magazin se cheamă cleptomană. Femeia săracă mai mult ca sigur că se va numi un hoț obișnuit. *Herald Tribune* din New York îi definește pe cleptomani ca „escroci cu poziție socială”. Un cleptoman adevărat nu ia ceva de care are nevoie, ci doar pentru emoția de a fura, iar obiectul furat nu are nici o valoare pentru el. Plăcerea i-o oferă acțiunea, nu rezultatul. Se raportează că printre hoții de magazine sunt foarte puțini, mai puțin de 1%. Psihatrii au încercat să explice de ce oameni cinstiți și normali decid dintr-o dată să fure. „Sunt tâlhari hoții de magazine?”, a fost un titlu al unui reportaj din *Newsweek*, din 4 august, 1947, care arată concluzia la care a ajuns un psihiatru de la Universitatea Northwestern, care a studiat 338 hoți de magazine, arestați în Chicago. El a spus că mulți erau „persoane ce aveau importanță socială și politică și un grad de inteligență ridicat”. Acesta a raportat că valoarea articolelor furate era în general mică. Concluzia lui a fost că 77% aveau „o anumită problemă mentală, emoțională sau fizică”. Pentru a-și sprijini această concluzie el a povestit despre un bărbat care în urma unei depresii făcută după moartea soției a încercat să fure o statuie de 24 \$, dintr-un magazin din Chicago, și alte experiențe asemănătoare, toate având scopul de a demonstra că hoții de magazine nu sunt atât de răi, ci că au nevoie de tratament pentru dereglări mentale. Poate că unele persoane sunt uneori iresponsabile din punct de vedere mental, dar lăcomia, lipsa de onestitate,

minciuna, hoția și relele ce le însoțesc n-ar trebui trecute ușor cu vederea, cu scuza de „stres emoțional”.

Aproape toți hoții de magazine se limitează la bunuri ce costă în jur de 50\$ sau mai puțin, în general mai puțin de 25 \$. Majoritatea se tem să ia bunuri mai mari. Mary Doakes n-ar fi luat ceva care să coste mai mult de câțiva dolari. Majoritatea celor care au făcut o profesie din furt mai degrabă ar „lua” mai multe lucruri mici, decât câteva mai mari, astfel încât atunci când sunt prinși pedeapsa pentru furt să fie mai ușoară. Cu toate acestea, unii escroci profesioniști îndrăzneți au trecut la obiecte mult mai valoroase, furând uneori picturi, bijuterii, obiecte de artă, goblenuri, etc. Prada lor trebuie să fie mică și ușor de ascuns, iar în acest tip de furt nu se iau niciodată lucruri ieftine.

Hoți de magazine profesioniști

Hoții de magazine profesioniști știu ce vor înainte de a intra în magazin. Adesea ating un obiect înainte de a-l lua, vin până la raft, înhață obiectul cu prima ocazie și pleacă. Timpul lor cel mai ocupat este atunci când magazinele sunt aglomerate, la amiază, când toată lumea este la cumpărături, în week-end-uri, când magazinele sunt full și în timpul goanei anuale de Crăciun. „Încă douăzeci de zile de furat din magazine, până la Crăciun” ar putea fi sloganul lor în decembrie.

Aranjamentul elaborat al unui hoț de magazine, atunci când iese din magazin cu marfa furată, l-ar uimi pe omul nespecialist. „Nu este greu ca un hoț să fure lucruri din magazin. Problema este să scape cu ele”, spunea revista *Sunset*, în ianuarie, 1927; și după mai mult de douăzeci de ani această declarație este încă adevărată. Clientul cu mână ușoară poate lua,

adesea, un obiect de pe raft, dar să iese cu el afară din magazin, fără să se trădeze, este o altă chestiune.

Unii folosesc echipament special, cum ar fi: o haină cu buzunare foarte mari, cutii cu fund fals, sau o poșetă mare cu o deschizătură în partea de jos a acesteia, astfel încât, atunci când doamna pare că ar căuta ceva în geanta ei cu dimensiuni mari, ea să pună prin acea deschizătură, în geantă, obiectele expuse pe raft. Toate aceste manevre, deși inteligente, mai devreme sau mai târziu, cad victime detectivului atent din magazine. El observă că haina nu stă cum ar trebui sau știe că obiectele care au dispărut trebuie să fie pe undeva și începe să suspecteze cutia sau poșeta care a fost pe teighea. Vinovatul este prins și probabil până la sfârșitul zilei va fi în închisoare.

Mai dificil de prins sunt clienții cu mână ușoară care lucrează în echipă. Unul ia produsul și i-l dă celui alt, care se furișează prin mulțime. Când detectivul de magazin îl oprește pe primul, el se lasă să fie verificat și apoi protestează în gura mare și cere „daune morale” magazinului.

Un om care mânca dintr-un măr a cerut să vadă niște ine, într-un magazin de bijuterii. El s-a plâns că a văzut un vierme în măr și l-a aruncat la coșul de gunoi. Complicele lui a luat mărul de acolo și a luat inelul cu diamant din mărul „cu vierme”.

Saturday Evening Post a descris un hoț de magazin ce purta un pardesiu desfăcut și lăsase șlițul de la pantaloni deschis. El depozitase prin șlițul deschis, pe cracii pantalonilor lui largi, unsprezece mostre de locomotivă, două aparate de transmisie, trei fascicule pentru panouri de cale ferată și alte bunuri. Cum poate ascunde un om toate aceste obiecte în pantaloni, chiar și cu un pardesiu

desfăcut care atârna pe el, uimește pe orice om, cu excepția unui detectiv de magazin. Dar în tot acest jaf acțiunile omului îl trădează și cade și el victimă ochiului detectivului de magazin care veghează mereu.

O femeie a ascuns o bucată scumpă de mătase, printr-un șliț, într-un mare pliu al fustei și de acolo într-o geantă care îi atârna între picioare. A fost prinsă când detectivul vigilent a observat că modul în care umbla arăta că avea ceva între picioare.

Pentru amatori procesul este mai simplu. Ei doar apucă ceva când cred că nu-i vede nimeni și un alt obiect este pierdut pentru degetele ușoare. Dar din nou, atunci când încearcă să-l scoată din magazin fără să fie observat, în general clientul cu mână ușoară este prins cu ocaua mică și constată că a căzut în brațele puternice ale legii și se află sub atenția unui detectiv de magazin capabil.

Clienții cu mână ușoară găsesc mereu modalități noi de a încerca să-și scoată din magazin obiectele furate, dar pe măsură ce este găsită fiecare metodă, punșii învață cum s-o aștepte. Poate că de ani de zile mergi în același mare magazin, de cinci ori pe săptămână, și n-ai văzut niciodată un hoț de magazin, dar nu așa stau lucrurile cu ochii detectivului de magazin instruit să fie atent la astfel de acțiuni.

Protecție pentru micile magazine

Magazinele mai mici care nu-și pot permite detectivi speciali luptă împotriva dușmanului lor, hoții de magazine. Magazinele de alimente au afișe pe care scrie: „Hoții de magazine vor fi urmăriți penal”. Marile oglinzi din magazine nu au doar scop decorativ, ci îi ajută pe vânzători să fie atenți la hoții care nu dau de bănuț. Bijutierul prudent nu se întoarce

niciodată cu spatele atunci când are un produs pe tejghea. El închide imediat sertarele atunci când scoate un produs și arată doar un singur obiect odată. Unele magazine cu monede își acoperă ispititoarele tejghele cu sticlă. Vânzătorii pot să fie instruiți să țină minte numărul de obiecte scoase din sertar, pentru a fi văzute de client, și să fie siguri că sunt puse toate la loc.

Sortii nu țin cu clientul cu mână ușoară, indiferent că este simpla Mary Doakes sau un hoț profesionist neînduplecat. Șansele ca Mary Doakes să fie prinsă sunt de 9 la 1. Experiența hoților de magazine profesioniști le dă șanse mai bune la hoția individuală, dar în mod sigur multele lui infracțiuni vor duce la prinderea lui. Fără îndoială, furtul din magazine nu rentează!

Este dureros de rușinos că această lume, condusă de „tatăl minciunii”, Satan Diavolul, a ajuns să aibă o conștiință așa de insensibilă și o ticăloșie așa de răspândită, încât magazinele mari trebuie să-și ascundă campania împotriva furtului din magazine sub masca grea a discreției, de teama de a permite publicarea de informații care să aibă o posibilă valoare pentru hoții de magazine. Multele milioane de hoții neînsemnate demonstrează o altă chemare disperată pentru binecuvântările împărăției lui Dumnezeu, așteptată cu atâta nerăbdare de creștini, pentru că această împărăție va curăți, pentru totdeauna, acest pământ de corupția ce există acum sub domnia democratică. Întemeierea lumii noi a lui Dumnezeu va marca sfârșitul întregii ticăloșii, Atunci porunca lui Cristos „să-ți iubești aproapele ca pe tine însuși” se va aplica de toate creaturile vii, iar munca detectivilor din magazine va lua sfârșit. Timpul lor va putea fi folosit atunci în mod constructiv, așa cum va hotărî Dumnezeu.

Scheletul pe care atârnăm

Poate că omul se laudă cu a lui înțelepciune științifică și învățătură avansate, cu vasta lui cunoștință despre mecanică, cu marea lui îndemânare de inginer, totuși el n-a construit și nu va construi niciodată o structură așa de minunată precum scheletul uman. Acest schelet osos, alcătuit din peste 200 de piese separate, este baza pe care sunt așezați mușchii și tendoanele. Acesta oferă corpului susținere, formă și contur, precum și protecție pentru organele vitale din interiorul acestuia. Observați câteva fapte externe și studiați câteva minuni ascunse ale oaselor și veți fi convinși că marele Designer și Constructor al corpului omenesc, prin înțelepciunea, cunoștința și îndemânarea lui superioare, a produs o operă de artă a ingineriei care depășește cu mult orice lucru făcut de om.

Scheletul uman este alcătuit din craniu, coloana vertebrală sau trunchiul corpului, coaste și membre (brațe, mâini și picioare). Craniul nu include doar țeasta, care acoperă cel mai important organ al corpului, creierul, ci și oase-capsule, care dau formă nasului și urechilor și mandibula, care este așa de necesară pentru mâncat.

Ce meduză ar fi omul fără coloana vertebrală! Acesta este alcătuit din treizeci și trei de oase în copilărie, dintre care unele se unesc în perioada de creștere, pentru a da tărie scheletului de adult. La gât, indiferent cât este de lung sau de scurt, există șaptesprezece vertebre, iar acestea sunt construite astfel încât să permită capului să se rotească practic în orice direcție. Sub gât se află secțiunea toracică, cu

douăsprezece vertebre, pe care sunt atașate douăzeci și patru de coaste. În față, în partea de sus, se află șapte coaste de fiecare parte, atașate de piept, formând o cavitate toracică întărită, care oferă protecție organelor vitale: inimă, plămâni, ficat, rinichi, etc. De la torace în jos, pe coloana vertebrală, se află regiunea lombară, „micuțul” spatelui.

Aici se află cele cinci cele mai mari vertebre, o îngrijire înțeleaptă a Constructorului, căci aici are loc cea mai mare presiune, îndoirea și mișcarea coloanei vertebrale. Toată coloana stă pe oasele sacrale, cinci la număr în copilărie, dar care la vârsta de adult se unesc pentru a da tărie și rigiditate. Tot în zona sacrală se află și pelvisul. Datorită rolului ei în viață de a fi purtătoare de copii, femeia are bazinul mai lat decât bărbatul, deoarece Designerul perfect a considerat că este potrivit să o doteze pe femeie cu o vertebră sacrală mai mare și un pelvis mai lat. Coloana vertebrală se termină la toată lumea cu flexibila zonă coccigiană, „coccisul”, care, de asemenea, este o îngrijire foarte înțeleaptă. Sensibilitatea acestui punct terminal face creatura să se așeze cu grijă și, ca urmare, există puțin șoc pentru coloana vertebrală. Cu siguranță, aceasta nu este o structură reziduală, nu este ceva rămas în urma unei perioade mitice de evoluție, de la stadiul de maimuță.

Când stai să te gândești la coloana vertebrală, aceasta este cu adevărat o minunăție operă de artă a ingineriei. Servește multe funcții într-un mod foarte eficient și practic – sprijină partea superioară a corpului, permite o mișcare mare a corpului, permite picioarelor să se ridice și să care greutăți mari, poate mai mult de 200 pounds, pe lângă greutatea corpului. În timpul zilei coloana este foarte solicitată. Ca urmare, Creatorul a pus între vertebre amortizoare asemenea unor discuri, care atenuează șocul, pentru a le împiedica să se macine. Aceste amortizoare sunt capsule ce conțin 80% apă, care preiau din șocurile bruște la care este supusă coloana vertebrală, zilnic, de o mie de ori. Treptat, în timpul zilei, apa se scurge, așa încât un om este mai scund noaptea decât dimineața cu o jumătate sau trei sferturi de inch.

Importanța fiecărui os din corpul nostru nu este apreciată pe deplin până când nu pierdem unul sau mai multe dintre el, printr-un accident nefericit. Pierderea unui deget este infirmitate, pierderea unei mâini sau a unui braț este un mare handicap, iar pierderea ambelor brațe este ceva foarte tragic. Cât de înțelept este că omul a fost făcut de Creator cu brațe și mâini! Nu ca niște cârlige stângace, care se încleștează, ca cele ale unui scafandru, ci niște anexe cu un design perfect; brațe care sunt prinse cu ingeniozitate de restul scheletului, care se rotesc din umăr, care se îndoaie de la cot, ca să dea flexibilitate și să ofere un mecanism cu pârghii; mâini și degete care au dibăcie, dexteritate și tărie.

Varietate în design și compoziție

Te-ai minunat vreodată cum poate un copil să cadă de mai multe ori, de la o înălțime mai mare decât propria înălțime, dintr-un cireș, și se ridică fără să fie vătămat? Cum pot jucătorii

de fotbal, de 200 pounds, să se lovească unii de alții, de nenumărate ori, fără să-și facă rău. Cum poate un om de vârstă mijlocie să se târască afară dintr-un accident auto, cu un picior rupt și câteva săptămâni mai târziu să fie iar reparat? Pe de altă parte, te-ai întrebat vreodată de ce o bunicuță de 80 de ani poate să-și rupă brațul doar dacă se lovește de ușă? Și totuși, după ce moare, scheletul ei poate rămâne intact secole întregi, după ce carnea a putrezit și s-a descompus? Un studiu al structurii schimbătoare și a compoziției chimice a oaselor va explica aceste chestiuni și va răspunde la întrebări. Fiecare os al corpului este schițat pentru funcția lui specială, indiferent că este lung, scurt, lat sau cu formă neregulată. Oasele lungi de la coaste și membre oferă susținere și mecanisme cu pârghii. Ele nu sunt drepte precum coada de mătură, ci sunt ușor curbate în una sau două direcții, pentru o elasticitate mai mare. Oasele late care se găsesc în craniu oferă protecție maximă, în timp ce oasele late din pelvis furnizează suprafețe mari pentru atașarea picioarelor puternice și a mușchilor spatelui. Oasele scurte de la încheietura mâinii și de la gleznă sunt făcute pentru a oferi tărie și libertate de mișcare. Oasele cu formă neregulată, ce includ vertebrele și mandibula, sunt construite în mod inteligent pentru funcțiile lor speciale.

Poate unii oameni cred că oasele sunt depozite în corp, asemenea pietrei moarte și lipsite de viață. Dar la microscop se poate observa că toate oasele sunt formate din celule vii și au o structură de fagure cu pori și canale prin care curge limfa, udând constant celulele vii ale oaselor din fluidul susținător de viață. Secțiunea de mijloc a unui os lung este alcătuită din material compact, în timp ce capătul articulației este alcătuit din material spongios, demarcația dintre cele două numindu-se linia

epifizei. În această zonă îngustă se produce creșterea în lungime, pe măsură ce individul se dezvoltă de la starea de copil la cea de adult. Fiecare os este acoperit de un înveliș fibros și subțire, numit periost, de care sunt legați mușchii și tendoanele și sub care se află o zonă de creștere care se îngrijește de creșterea în diametru a oaselor, în timpul dezvoltării. Când se ajunge la statura completă, activitatea din aceste zone de creștere încetează. Astfel se înțelege mai clar înțelepciunea marelui Constructor de ce este dăruită cu abilitate de creștere materia din care este făcut omul?

Scheletul nostru din cel mai fin material

Din punct de vedere chimic oasele sunt foarte complexe, constând din 30-35 substanțe organice, care conferă rezistență și din 65-70 % săruri minerale anorganice care conferă tărie. Rezultatul: un material compus, descris ca „flexibil și elastic”. Cantitatea de apă din diferite oase variază foarte mult, între 13-45 %, unele oase fiind fine, poroase și flexibile, în timp ce altele sunt mai rezistente, mai compacte și mai elastice.

La câteva săptămâni după concepție încep să se formeze oasele în copil, iar la naștere ele sunt dezvoltate doar parțial. Doar la maturitate oasele se dezvoltă complet. În copilărie, când tinerii nu pot să se protejeze singuri sau să aibă grijă să nu cadă, oasele sunt fine și flexibile, ca niște răsaduri tinere. Pe de altă parte, adultul, care poate să-și poarte singur de grijă, are nevoie de tăria lor completă. Ca urmare, de-a lungul vieții există o schimbare constantă în formula chimică și conținutul de apă din oase, de la una flexibilă, la una cu o duritate extremă.

Testele făcute de *Biroul național al standardelor* au dezvăluit că tăria fenomenală a

oaselor poate să facă față unei presiuni de 23.000 pounds pe inch pătrat, înainte să se rupă. Aceasta înseamnă dublul presiunii suportate de lemnul de nuc american și aproape un sfert din presiunea suportată de fontă. Testele făcute pe flexibilitate și îndoire arată că oasele au aproape o zecime din elasticitatea oțelului. Dar indiferent că luăm în considerare greutatea, tăria, durabilitatea și utilitatea, cu siguranță Creatorul a ales un amestec excelent din care să formeze oasele omului. Deși ușor ca greutate, scheletul omului poate pluti pe apă, totuși este așa de puternic încât să poată face la presiuni puternice. Este atât de rezistent, de practic și de ușor de întreținut! Nici un material plastic, nici o fabricație chimică, lemn, piatră sau metal, nu vor egala oasele în toate aceste calități de dorit!

Secretul vitalității din oase

Omul este imperfect, sub blestemul Adamic, născut în păcat și supus bolii și morții. De aceea, atunci când efectele acestui blestem pun stăpânire sănătatea și tăria sunt distruse până la os. Îmbătrânirea este un proces lent și coroziv, care seacă, literal, oasele de tărie, uscându-le și făcându-le fragile. Puterea lor de a repara pagubele, de a înlocui celulele distruse, de a le suda atunci când se rup, este absolut miraculoasă.

Întreg secretul din vitalitatea și vigoarea oaselor se află în miezul moale din măduvă, acea substanță extrem de complexă care este așa de importantă pentru sănătatea și bunăstarea creaturii. Măduva din articulații și oase este foarte bogată în grăsimi, substanțe proteice și conținut de fier și este un factor primordial în formarea componentelor din sânge. Și de vreme ce „viața cărnii este în sânge”, așa cum spune Creatorul omului (Lev. 17:11), este evident, așadar, că nu doar

sănătatea scheletului depinde în mare măsură de cât de bogată este măduva, ci de asta depinde și viața.

Această importanță a măduvei osoase n-a fost lăsată să fie descoperită de cercetătorii moderni din medicină, căci Creatorul omului a arătat acest fapt în Cuvântul Său, Biblia, cu mii de ani în urmă. Iov, credinciosul om al lui Dumnezeu, a declarat că o persoană se află în „deplina lui tărie”, atunci când „oasele lui sunt pline de măduvă”. (Iov 21:23,24) Profetul Isaia a declarat, într-un minunat limbaj profetic, că „dacă Dumnezeu îți îngrașă oasele” vei fi ca „o grădină udată și ca un izvor de apă, ale cărui ape

nu se termină”. (Isaia 58:11) „Putreziciunea oaselor” și oasele uscate sunt puse în contrast, în Proverbele, cu oasele pline de măduvă și sănătoase. (Proverbele 14:30; 17:22; 15:30; 16:24) Nimeni nu știe „cum cresc oasele în pânțele femeii însărcinate, așa cum nu știe lucrările lui Dumnezeu care le face pe toate”. De aceea, sfatul înțelept din partea Designerului și Constructorului scheletului uman este acesta: „Nu te bizui pe propria pricepere, ci caută-l pe Iehova pentru îndrumare și călăuzire, în toate căile tale, iar aceasta, la rândul ei, va însemna „măduvă pentru oasele tale” – Ecleeziastul 11:5; Proverbele 3:5-8.

Peste o jumătate de milion de oameni se îngrămădesc, anual, în țara minunilor, *Yellowstone*. Acolo ochii lor se desfată cu cele mai ciudate minuni ale acestei lumi plină de izvoare.

Sute de persoane privesc vrăjite la un iaz foarte limpede și totuși ești obligat să-ți bagi degetul în apele lui calde, pentru a-ți da seama unde se termină aerul și unde începe apa. Sub el pământul începe să tremure dintr-o dată și să facă zgomot, de parcă mii de pietre ar ieși din el, rostogolindu-se din coloanele de stânci ascunse, pentru a-și încălzi cuptoarele. Iazul liniștit începe să clocotească. Focul din bucătărie a fost alimentat. Mama Natură este gata să facă pe plac familiei ei înfometată de vizitatori, cu un fenomen ciudat pe care-l poate

produce pământul. Apele iazului clocotesc din ce în ce mai tare, pe măsură ce zgomotul cuptoarelor din el se intensifică. Iazul pulverizează apa precum un spray, ca o mică fântână arteziană. Apoi, cu o rapiditate extremă, aruncă spre cer tone de apă fiartă, noroi și aburi. Din ce în ce mai sus, la 100, 175, 200 picioare înălțime în aer! Asemenea unei regine cu o mantie glorioasă, acoperită cu diamante, el se manifestă într-un mod ce nu va fi uitat niciodată. Aflați într-o stare de uimire totală, spectatorii aplaudă, în timp ce regina noastră se retrage în spatele cortinei pământului, pentru a aștepta următorul act.

De aici vin poveștile despre minunatul Northwest, aproape la fel de ciudate și de necrezut astăzi, ca în ziua când vânătorii de

blănuri din 1840, grosolani, cu plete și cu fețe aspre, umblau prin oraș și lămureau povestea despre izvoarele din Yellowstone. John Colter și Jim Bridger povesteau la membrii familiei despre râul celor două oceane, cum izvora el și cum se împărțea, un braț vărsându-se în Pacific și celălalt în îndepărtatul Atlantic; despre cascade la fel de mari precum Niagara; despre iazuri cu apă termală și apă rece și limpede, care se află de o parte și de alta; un ținut care face zgomot; munți care vorbesc; văi cu aburi și vapori de sulf; despre locuri unde sunt aruncați din pământ apă și aburi mai înalți decât copacii. Acestea, și alte povești fantastice și aproape de necrezut, spuse de Jim, au fost ignorate până în anul 1870, când expediția Washburn-Langfort-Doan a confirmat poveștile despre minunile acestui ținut, care combină cumva o viziune a paradisului din Eden cu infernul mitic al lui Dante.

Trebuie să fi fost o imagine de neuitat pentru acei primi călători și vânători de blănuri să treacă prin acea pădure tânără și densă ce împrejmuește acest ținut, în spatele căreia se află aproximativ 3.472 mile pătrate de o varietate infinită de culori, un pământ cu structură de fagure, plin cu peste 3.000 de râuri, iazuri, mlaștini, brăzdat de izvoare cu apă termală, cu crăpături din care țâșnesc șuvoaie și izvoare de apă termală. Adevărul din spatele acestei țări a minunilor este de departe mai minunat și mai ciudat decât poveștile oamenilor de altădată.

Geologic

Geologii ne spun că poate la o milă sau mai mult sub pământul din această zonă se află mase de lavă topită, supra-încălzită; că apele din jurul dealurilor, lacurile și râurile se infiltrează, prin crăpăturile stâncilor, coborând în masele aflate în fierbere, dedesubt.

Greutatea apei din canalul gheizerului face presiunea mai mare la fund decât la suprafață. Când apa ajunge la punctul de fierbere și se transformă în vapori capătă, în partea de jos, o putere explozivă extraordinară. Pe măsură ce presiunea vaporilor crește, va ieși prin stratul rece al apei, formând baloane gigantice care explodează, cauzând zgomotele de susur, de murmur și asemenea unei artilerii ce precedă o erupție. Aburul își umează cursul până la suprafață, făcând ca apa albastră și limpede din iaz, ce odată era liniștită, să clocotească și dintr-o dată să țâșnească precum o fântână arteziană.

Urmează apoi explozii de abur, transformând aproape instantaneu mase imense de apă în blocuri de abur solid ce explodează. Cu o rapiditate înfiorătoare iese la suprafață, într-o erupție minunată a unui gheizer, trimițând deasupra apa mai rece, prin tubul îngust al rocii, care este suficient de grea să țină piept presiunii. Urmează aburul, ca și cum ar fi luat foc un puternic tun de apă, iar acum își curăță țeava de praful de pușcă ars, pregătindu-se pentru următoarea salvă. În timp ce tubul este umplut de apele reci ale izvorului de sus, nu are loc nici o erupție. Din când în când pot apărea pufăituri de abur. Acolo unde roca nu este suficient de puternică să facă față presiunii, explozia va sfârâma roca până când craterul acesteia devine prea mare pentru a forma un canal de scurgere. Atunci își va irosi furia clocotirii.

Așa au stat lucrurile cu puternicul Excelsior, care a aruncat apa în aer la mai bine de 300 picioare. Atât de mari au fost căderile lui de apă, încât râul Firehole și-a dublat mărimea și a devenit prea fierbinte ca să poată fi traversat. Dar a avut viață scurtă, căci a dispărut odată cu explozia. În alte locuri apa fiartă sparge stânca și se revarsă. Astfel avem munți care sunt

întorși pe dos. Din adâncimile Terrace Mountain izvoarele termale aduc la suprafață oxid de calciu, din depozite de calcare aflate la o adâncime de 1.200-1.500 picioare, pe care îl depozitează la exterior, formând terase uriașe pe versanții muntelui. De aici numele de Terrace Mountain.

Gheizere

Gheizerele au fost numite astfel în principal din cauza modului cum acționează. Printre cele mai recunoscute gheizere sunt: Old Faithful, the Giant, Giantess și Beehive. Din cele 84 aflate în parc nu sunt două care să aibă aceleași caracteristici. Când traversezi ținutul cu aburi, pentru a privi Old Faithful în gloria lui, simți doar o linie subțire de pământ care te separă de cerul rece de deasupra și de infernul incandescent de dedesubt. La capătul de sud al Upper Geyser Basin se ridică Old Faithful, la aproape treizeci de picioare deasupra câmpiei care-l înconjoară, în timp ce craterul din el are cinci sau șase picioare adâncime. Conul sau coșul craterului nu are mai mult de opt picioare adâncime, iar diametrul are doar câteva picioare. Cu toate acestea, coloana lui de apă atins o înălțime de 180 picioare. Intervalele dintre erupții sunt în medie de 66.5 minute, iar erupțiile în sine durează aproape patru minute. De la descoperirea acestuia, care a avut loc în urmă cu aproape optzeci de ani, Old Faithful și-a încântat admiratorii cu aproape o jumătate de milion de manifestări.

Cu ceva timp în urmă, geologii au estimat că acesta ar avea o vechime de 10.000 de ani. Descoperirile recente

au demonstrat că această vârstă a fost foarte exagerată. Ei au încercat să-i determine vârsta prin mărimea conului și cantitatea de material revărsat în jurul lui. Dar acum s-a constatat că tonele de apă fierbinte, care udă zilnic ținutul, de fapt erodează conul în loc să-l formeze. Au fost descoperite în apropiere crengi, rădăcini și trunchiuri de copaci căzuți. Chiar și formațiunile cu aspect stâncos din vârful conului, chiar gura de vărsare a Old Faithful, au ajuns cioturi acoperite de multe învelișuri cu material din gheizere.

Din acestea putem observa cu ușurință că Old Faithful n-a fost dintotdeauna așa cum îl cunoaștem noi. Acum trei sau patru sute de ani creșteau copaci în jurul iazului cu apă limpede și albastră, cu nunațe de verde, galben și roșu de la vegetația ce creștea de jur împrejurul lui. Nimeni nu se gândea că acest iaz va ajunge într-o zi să joace rolul de rege al lumii gheizerele. Înțelegem, astfel, că Old Faithful nu este nici așa de bătrân, nici așa de credincios așa cum ar vrea unii să credem. În 1948 acesta a erupt de două ori, la distanță de doar 33 minute, iar cu altă ocazie, în 1941, a așteptat 91 de minute. Dar acestea sunt extremele înregistrate. În medie, încă este Old Faithful. O altă afirmație exagerată despre acesta este cantitatea de apă pe care o scoate afară, de fiecare dată. Unii o estimează la 750.000 galoane; dar după 20 de ani de aprecieri, cantitatea mai exactă și mai logică este de aproximativ 10-12.000 galoane, în timpul celor 4 minute de erupție.

Pe aceeași parte a râului Firehole cu Old Faithful se află ceea ce de la distanță

par a fi ruinele unui vechi castel, neîngrijit, vechi și pustiu. Acest orașel sinistru este Castle Geyzer. Conul lui asemenea unei inflorescențe de conopidă se ridică la 12 picioare. Judecând după rata prezentă de creștere, se estimează că au trebuit 40-50.000 de ani să fie ridicate zidurile acestei cetăți. La fiecare 24-30 ore acesta aruncă în aer apă fiartă, la o înălțime de 65-100 picioare, timp de aproape o jumătate de oră.

Cel mai mareț dintre ele este Giant Geyzer. Cel mai semeț dintre cei semeți, acesta uimește prin erupțiile lui violente. O parte din masa vechiului luptător lipsește, fiind smulsă de o erupție violentă, ce a avut loc într-un timp necunoscut, în trecut. La fiecare nouă, până la douăzeci și una de zile, Giant erupe la o înălțime de 200-250 picioare, timp de o oră și jumătate, în comparație cu cele patru minute ale lui Old Faithful. Acesta aruncă aproximativ 700.000 de galoane de apă, aproape de 70 de ori mai mult decât Old Faithful. Când se află în culmea furiei Giant aruncă în aer peste 20 de mii de tone de apă o dată.

Când Geyser Giantess a fost descoperit, pentru prima dată, de grupul lui Dr. Hayden nu s-a văzut apă deloc. Se auzea cum susura în subteran. Când a izbucnit, s-a ridicat într-o coloană înaltă de 60 de picioare, în timp ce în apropiere erau proiectate jeturi de apă, cu un diametru ce varia între 6-15 inchi. Erau proiectate la uimitoarea înălțime de 250 picioare.

Geyser Beehive, cu un con înalt de trei picioare și cu un diametru la bază de cinci picioare, cu o deschizătură de 2-3 picioare, aruncă în aer o coloană de apă de 230 picioare. Rămâne în aer, în echilibru, până i se duce toată tăria, apoi se întoarce la locuința lui din pământ.

Mai sunt altele două, care sunt aproape la fel de credincioase precum Old Faithful: Daisy și Riverside, care au apărut în 1892, manifestându-se la fel de minunat precum celelalte.

Povești și superstiții

Multe sunt poveștile și superstițiile care vin din această țară. Monedele aruncate în Morning Glory Pool, care este plin de culoare și are forma unei flori de rochița-rândunicii, se presupune că aduc noroc celui care le aruncă; asta dacă nu-l vede, mai întâi, paznicul. Dacă se întâmplă astfel, moneda i-ar putea aduce „ghinion”. Amenzile sunt mari pentru vandalizarea iazurilor.

Nu departe de Old Faithful se află un iaz micuț, care este foarte zgomotos, zi și noapte. Unui chinez harnic, ademenit de posibilitățile acestui iaz, i-a venit ideea de a nu lăsa să se irosească această apă gata încălzită. A înființat o spălătorie lângă micuțul nostru iaz. Când s-a dus să-și spele hainele acolo, micuțul Domn și-a arătat atitudinea dominatoare și a ieșit la suprafață. Spălătoria și chinezul au fost aruncați în aer și la fel s-a întâmplat și cu afacerea. De atunci numele acestuia a devenit Chinaman Spring. Se spune că „săpunirea” are influență asupra izvoarelor gheizerului. Aceasta este strict interzisă prin lege.

Un alt izvor de gheizer își încânta vizitatorii, curățindu-le batistele murdare. Ei le băgau acolo, pentru o clipă dispăreau dinaintea ochilor lor și dintr-o dată le scoteau afară, curate. Acum, însă, acesta se odihnește, nu mai spală. Se spune că cineva a băgat un cearșaf acolo, să-l curețe, și de atunci acesta și-a încheiat activitatea.

Unii poate se întreabă de ce nu mor peștii în apele fierbinți și urât mirositoare ale râului Firehole. Chiar dacă apele sunt calde, ele nu sunt suficient de fierbinți încât să omoare peștii. În jurul gheizerului temperatura apei crește doar cu șase grade. Cu mult timp înainte ca omul să se bucure de întrebuințarea aburului fierbinte urșii și păsările din Yellowstone au avut ideea să-și facă bârlogul și cuiburile în jurul

stâncilor vulcanice încălzite de abur, iar unii chiar aproape de vaporii gheizerelor, astfel rămânând confortabili în timpul frigului iernii.

Este nevoie de o eternitate pentru a aprecia pe deplin minunile fără sfârșit ale acestei zone turistice. O plăcere de care se vor bucura doar cei cu bunăvoință, în noua lume a dreptății a lui Dumnezeu.

Distinsul vizitator din Columbia

De la corespondentul „Treziți-vă!” din Columbia

„Are gură, dar nu vorbește, are ochi, dar nu vede, are urechi, dar nu aude, are nas, dar nu poate mirosi, are mâini, dar nu le poate folosi, are picioare, dar nu poate umbla și nu poate scoate nici un sunet din gâtul ei”. (Psalmul 115:5-7) Da, de la ea se așteaptă lucruri mari! Nu a anunțat Biserica Catolică faptul că este singura în stare să aducă pace în Columbia? Da, vizita ei era oportună. Timp de multe luni, în special în zonele rurale, unde oamenii sunt mai religioși, Columbia a privit cu durere cum au fost uciși sute dintre cetățenii ei, un val de violență inspirată de politică și religie, care i-a aruncat pe conservatorii romano-catolici împotriva liberalilor romano-catolici.

Așa că, la sosirea în Columbia, Virginia de Fatima a fost chemată să facă unul dintre cele mai mari miracole din cariera ei. Dar cine este Virginia de Fatima și de unde vine ea? De ce se vorbește atâta despre ea, când sunt atâtea statuete de-ale fecioarei prin toată țara, care n-au oferit niciodată vreun serviciu demn de remarcat? Și de ce există atâta credință în ea, ca „un dulce mesager al păcii”, când violența

politică a avut loc sub privirea altor fecioare, care se presupune că o reprezintă pe aceeași Maria ca Fecioara din Fatima? Să observăm următoarele:

Era în 13 mai, 1917, când la scăpătatul soarelui, Jacinta, Francesco și Lucia (în vârstă de 7,9 și 10 ani, soră, frate și respectiv verișoară), după ce au ajuns lângă un sicomor umbros, au văzut, plini de uimire, că printre ramurile copacului strălucea ceva, în centrul căruia a apărut, înaintea ochilor lor de copii, figura unei femei acoperită cu o mantie albastră, cu o față frumoasă, înconjurată de o aureolă strălucitoare.

Cei trei copii au căzut în genunchi din instinct, fascinați de apariție, iar ea le-a vorbit, cu blândețe: „Nu vă temeți, dragi copii! Eu sunt mama lui Dumnezeu, care a vrut să apar înaintea voastră, care m-ați invocat de atâtea ori prin sfântul rozariu, pe care eu îl apreciez foarte mult. Vă anunț că ea va mai apărea din nou înaintea voastră în același loc și în același timp, pe data de 13, luna viitoare”.

De fapt asta s-a întâmplat; cea de-a doua viziune au avut-o șaiszeci de persoane din regiunea Fatima (Portugalia). Cinci mii de persoane au fost prezente la cea de-a treia viziune de pe 18 iulie; cea de-a patra, pe 13 august, a avut 5.000 de martori; cea de-a cincia, pe 18 septembrie, a avut 30.000 de martori; și ultima, pe 13 octombrie, 1917, a avut șaptezeci de mii de spectatori, conștienți de ce au văzut în frunzișul iluminat al aceluși copac, care crește în suburbiile micului oraș. — Pedro A. Pefia, *El Tiempo*, 22 septembrie, 1949.

Sfântul Scaun a ridicat Fecioara din Fatima ca protector al Bisericii Catolice și al umanității împotriva comunismului. După ce a fost făcută o statuie a ei din ipsos și a fost venerată în Fatima, apoi în toată Portugalia, Spania, Franța, Belgia și Italia, ea fost adusă la americani, în Canada, Statele Unite, America Centrală și în cele din urmă în Columbia. Editorialele catolice dau de înțeles că doar o singură Fecioară din Fatima face înconjurul lumii, dar în timp ce ea traversa Columbia, într-un ziar din Bogota a apărut o fotografie în care apăreau generalul Franco și soția lui, aducându-i un omagiu acestei fecioare, în timpul unei recente vizite în Portugalia. Așadar, fecioara care era plimbată prin Columbia, era doar o copie a statuii din Portugalia. Atunci începi să te întrebi câte Fecioare din Fatima sunt cu totul?

Cel mai logic miracol al ei este acela de a atrage porumbeii sălbatici care zboară în jurul ei și chiar își petrec noaptea la picioarele ei. (Nu trebuie să vă întrebați ce beneficiu primește umanitatea de pe urma acestui „miracol”) În ce privește denumirea ei de aducătoare de pace, ea a eșuat lamentabil. Timp de șase săptămâni după sosirea ei, măcelul politic nu doar că a continuat, ci s-a și intensificat, răspândind teroare și vărsare de sânge pe cuprinsul zonelor

rurale din mai multe state. Doar când a fost stabilită legea marțială, pe 9 noiembrie, a fost restabilită o măsură de ordine și sănătate.

Cu toate acestea, fecioara și-a continuat turul triumfător și fraudulos. A fost un tur triumfător, pentru că a avut un succes extraordinar în strângerea unor sume mari de bani de la mase și a fost fraudulos pentru că a primit bani pentru pretenții false. Nu doar că ea a eșuat să aducă pace, dar este incapabilă să facă lucrul acesta.

Dar, vai! Fecioara a avut un sfârșit îngrozitor, pe 26 noiembrie, în timp ce zbura din Bucaramanga în Cucuta. La o înălțime de 12.000 picioare avionul s-a izbit de un munte și s-a prăbușit în abis, atât echipajul cât și cei nouă pasageri decedând. O depeșă a *United Press* din Bogota și un reportaj din *El Siglo* au informat publicul despre dezastruosul zbor.

Biserica s-a confruntat cu o reală problemă: cum să explice neputința fecioarei de a se salva dintr-un accident de avion, ca să nu mai vorbim de mizerabilul ei eșec ca mesager al păcii.

Mai mult de o săptămână ziarele au rămas tăcute. Apoi, pe 6 decembrie, *El Tiempo* a publicat raportul potrivit căruia fecioara va sosi în Medellin, în ziua următoare, pentru o vizită, după un tur în statele (departamente) Magdalena, Atlantico și Bolivar.

S-a prăbușit cu adevărat fecioara pe 26 noiembrie și a fost pusă imediat în circulație o copie a ei, pentru a păcăli publicul, în special pe cei naivi? Sau n-a fost în avionul ghinionist? În acest caz de pe urmă, de ce au fost ziarele așa de tăcute în ce privește întreaga chestiune? Și pe cine așteptau cei peste 10.000 de oameni în Cucuta și de ce au fost ei așa de încurcați, după

ce au aflat de dispariția avionului care se presupunea că o transporta pe fecioară? Eșecul fecioarei religiei forțează întrebarea: Vor continua oamenii să-și pună încrederea în astfel de lucrări lipsite de viață, făcute de mâini omenești?

Însemnătatea botezului

Botezul nu este un formalism religios lipsit de importanță, atunci când este înțeles. El este autorizat de Iehova Dumnezeu. Dumnezeu a fost cel care l-a trimis pe Ioan să boteze. (Ioan 1:33) Aprobarea divină a botezului a fost manifestată când Isus a fost cufundat în apele Iordanului. Nu s-au deschis atunci cerurile pentru Isus, iar spiritul lui Dumnezeu a coborât ca un porumbel, și o voce din cer a mărturisit: „Acesta este Fiul meu iubit de care sunt foarte încântat”? (Matei 3:16,17) Ce înseamnă botezul? Atunci când Ioan Botezătorul l-a cufundat pe Isus, actul a primit o nouă însemnătate. Înainte de asta, botezul lui Ioan era pentru iertarea păcatelor. Nu împotriva păcatului moștenit în general, ci păcatele împotriva Legământului Legii. De aceea, botezul lui Ioan era pentru evreii care se pocăiau și nu pentru națiuni. Națiunile nu se aflau în acel legământ, ci doar evreii. Pentru evrei acesta era un nou simbol al iertării păcatelor împotriva Legământului Legii. Ei obișnuiau să ofere jertfe la templu, prin intermediul preoției, pentru iertarea păcatelor lor, într-un mod tipic. Botezul

celor care se căiau de păcate era ceva nou pentru ei și îi pregătea pentru o schimbare de la Legământul Legii la Mesia. Ioan Botezătorul pregătea calea înaintea lui Isus Cristos, anunța că Regele era aproape și cerea pocăință.

Dar după ce Ioan a făcut acest botez, timp de șase luni, a venit la el Isus, să fie cufundat. Ioan s-a împotrivit. De ce? Deoarece Ioan știa că Isus respectase Legea, că nu comisesse nici un păcat împotriva celui Legământ, de aceea nu era nevoie să fie botezat în apă cineva care nu comisesse păcat. El știa că Isus era „sfânt, fără păcat, nepătat, despărțit de păcătoși”. (Evrei 7:26; Matei 3:13-15) De aceea, simbolul cufundării în apă trebuie să însemne altceva, în afară de iertarea păcatelor comise împotriva Legii Mozaice.

Noua însemnătate este arătată de Psalmul 40:7,8, pe care apostolul Pavel l-a aplicat la Isus Cristos: „Doamne, vin! În volumul cărții este scris despre mine. Îmi place să fac voința ta, o, Dumnezeul meu; da, legea Ta este în inima mea!” (Evrei 10:7) Cufundarea în apă însemna moartea și înmormântarea voinței lui

Isus, iar ridicarea lui din apă însemna ridicarea la o viață potrivit voinței lui Iehova Dumnezeu.

Botezul prin care a trecut Isus a simbolizat deplină sa consacrare de a face voința lui Dumnezeu, iar completă și deplină consacrare nu putea fi simbolizată stropind capul cu câțiva stropi de apă sau turnând un vas cu apă peste candidatul la botez. *Baptism* (botez) este pur și simplu forma anglicizată a cuvântului original grecesc, folosit în Biblie, și nu este o traducere a acelui cuvânt. Când este tradus acel cuvânt grecesc înseamnă a cufunda sau a afunda, a fi complet cufundat, nu doar stropit. Unele traduceri moderne ale Bibliei, precum *Emphatic Diaglott* și versiunea *Rotherham*, permit acestui cuvânt grecesc să-și ia propria însemnătate, traducând cuvântul prin *cufundat*. Unele organizații religioase poate argumentează că în cazul copiilor mici este necesară stropirea; dar de vreme ce botezul simbolizează că individul și-a consacrat viața pentru a face voința lui Dumnezeu și din moment ce un copil nu înțelege suficiente lucruri pentru a lua o astfel de hotărâre, într-un astfel de caz botezul este doar o ceremonie lipsită de sens.

Isus Cristos și-a împlinit consacrarea simbolizând-o prin cufundare în apă. El a predicat Evanghelia Împărăției, și-a păstrat integritatea față de Dumnezeu, supunerea lui n-a oscilat între Dumnezeu și Cezar și a fost credincios chiar până la o moarte rușinoasă, sub trâmțata acuzație de răzvrătire. Observați hotărârea sa de a-și împlini consacrarea, chiar înainte de moarte pe stâlpul de tortură: „El s-a îndepărtat puțin, a căzut cu fața la pământ și s-a rugat, zicând: Tată, dacă este cu putință, îndepărtează paharul acesta de la mine! Totuși, nu după cum vreau eu, ci după cum vrei Tu. El a plecat din nou, pentru a doua oară, și s-a rugat,

zicând: Tată, dacă paharul acesta nu-mi va fi luat, decât dacă îl beau, atunci să se facă voința ta. El i-a lăsat, s-a îndepărtat din nou, și s-a rugat a treia oară, spunând aceleași cuvinte”. (Matei 26:39,42,44) Lui Isus Cristos nu i-a fost teamă de moarte; El purta numele lui Iehova și dacă era supus unei morți așa de rușinoase părea ca și cum Iehova nu avea putere să-l ajute, nu putea să-l protejeze, iar aceasta ar fi fost o batjocură pe numele lui Dumnezeu. Această situație îl chinuia pe Isus; cu toate acestea, asta era voința lui Dumnezeu.

Isus Cristos a stabilit un exemplu nu doar simbolizând consacrarea prin cufundare în apă, ci și împlinind acea consacrare. El a aprobat botezul altora, fiind prezent atunci când discipolii săi îi botezau pe alții. (Ioan 3:22; 4:1,2) Chiar înainte de înălțarea sa, Isus le-a poruncit urmașilor săi: „Duceți-vă și faceți discipoli din toate națiunile, cufundându-i în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt, învățându-i să respecte toate lucrurile pe care vi le-am poruncit eu”. (Matei 28:19,20, *Diaglott*) Deci, acest botez nu se limita doar la evrei, ci urma să fie pentru toate națiunile. Și de ce trebuia făcut acest botez în numele Tatălui, al Fiului și al spiritului sfânt? Aceasta semnifică faptul că cel cufundat îl recunoștea pe Iehova ca Tată Dătător de viață, cel ce trebuie ascultat ca suveran al Universului; îl recunoștea pe Fiul ca Rege și răscumpărător și singurul prin care omul se poate apropia de Dumnezeu; recunoștea că individul nu-și poate împlini consacrarea prin puterea sa, ci trebuie să aibă călăuzirea și sprijinul spiritului sfânt al lui Dumnezeu sau forța activă. Dacă cel cufundat nu apreciază aceste lucruri, simbolul botezului este lipsit de însemnătate; dacă o face, atunci simbolul botezului este plin de însemnătate.

Este botezul pentru clasa „alte oi”, care așteaptă să trăiască pe pământ, sau este doar pentru ei care vor domni cu Cristos, ca și creaturi spirituale? Când izraeliții au ieșit din Egipt „se aflau sub nor și toți au trecut prin mare. Toți au fost botezați pentru Moise în nor și în mare”. Împreună cu ei era o mulțime amestecată de ne-izraeliți care le-au ilustrat pe „celelalte oi”. Această mulțime amestecată a fost botezată în mare și sub nor, împreună cu Israelul, și arată că astăzi „celelalte oi” vor fi botezate. (1 Corinteni 10:1,2; Exodul 12:37,38) Din nou, fiii lui Noe și soțiile lor au fost botezați împreună cu Noe, la Potop, și ei le-au ilustrat pe „celelalte oi”.

Există o puternică bază scripturală potrivit căreia clasa „alte oi” să-și simbolizeze

consacrarea de a face voința lui Dumnezeu, prin cufundare în apă.

Astăzi membrele corpului lui Cristos și „alte oi” servesc împreună pe Iehova Dumnezeu, făcând voința sa, așa cum a fost exemplificat de Isus Cristos. „Nu stă în puterea omului să-și călăuzească pașii”, spunea Ieremia. (10:23) Proverbele arată că adesea căile care-i par bune omului duc la moarte. (14:12; 16:25) Biblia este lumina și candela pentru a călăuzi picioarele pe cărarea dreptății, iar Isus Cristos a fost un exemplu viu al unei astfel de persoane care a umblat pe cărarea dreptății. (Psalmul 119:105; 1Petru 2:21) Printr-un studiu silitor și printr-un efort hotărât urmați calea marcată de Isus, deoarece el și-a respectat jurământul consacrării. Aceasta este însemnătatea botezului.

„Lumi în coliziune”

Cu mult timp în urmă era un obicei printre cei care afirmă că au o inteligență superioară să respingă relatarea din trecut, așa cum este dată în Biblie, să batjocorească ceea ce nu înțelegeau și să-și bată joc de cei care doreau să accepte adevărul inspirat. Prin urmare, atunci când un eminent om de știință, istoric și autor precum Dr. Immanuel Velikovsky, a făcut cercetări profunde în domeniile științifice de arheologie, geologie, paleontologie, antropologie, astronomie, fizică și psihologie și din acestea a dus o dovadă imensă ce demonstrează autenticitatea relatării din Biblie – acest lucru este o știre enormă! Asta a făcut Dr. Velikovsky în recenta sa carte *Lumi în coliziune*, o operă monumentală de cercetare științifică.

În această carte autorul explică ciudata teorie, potrivit căreia cu milenii în urmă o cometă rătăcitoare pe cer, de mărimea pământului, s-a desprins din masa topită a planetei Jupiter; că această cometă aproape s-a ciocnit cu Pământul și Marte de câteva ori; că, în cele din urmă, această odraslă rătăcitoare a lui Jupiter și-a găsit o orbită proprie în jurul soarelui și de atunci este cunoscută sub numele de planeta Venus. Peste tot în carte se încearcă să se dovedească faptul că atunci când această cometă a trecut prin vecinătatea pământului a cauzat marile catastrofe care au lovit acest glob, în trecut. Din folclorul din vechime al Arabiei, Indiei, Chinei, Tibetului, Americii de Nord și de Sud și Scandinaviei și din relatările găsite pe papirusuri vechi egiptene și tăblițe de lut babiloniene, precum și din înregistrarea

cuprinsă în Biblie, zalele dovezilor directe și cele legate de împrejurări se unesc pentru a forma un puternic lanț, care sprijină teoria.

De exemplu, cartea afirmă că aproximativ cu 1.500 de ani înainte de Cristos, adică în timpul exodului Israelului din Egipt, capul acestei comete răătăitoare a trecut pe lângă globul nostru, făcând pământul să treacă prin coada cometei. Rezultatul? Îngrozitoarele plăgi despre care Biblia spune că s-au abătut peste Egipt. Râurile și lacurile au fost transformate în „sânge”, din cauza particulelor cu pigment roșu din coada cometei. Aceasta a ucis peștii, iar mirosul greu a ajuns până la cer. Broaștele, păduchii și muștele care au venit peste Egipt ca o plagă, fiecare la rândul ei, au fost aduse de căldura febrilă care a favorizat înmulțirea insectelor. Firește că a urmat moartea animalelor și bube peste egipteni. Apoi a urmat o mare cădere de grindină, însoțită de tunete îngrozitoare, amestecată cu foc. Aceasta era de fapt cenușă cosmică fierbinte. Lăcustele au invadat țara, apoi, timp de o săptămână, s-a așternut peste țară un întuneric total, format din nori groși de nisip. În ultima plagă, când au murit toți întâii născuți ai Egiptului, acest fapt s-a datorat zguduirii și clătinării pământului de pe axa lui, provocând prăbușirea caselor egiptenilor. Câteva zile mai târziu, trecerea cometei a cauzat vânturi foarte puternice, cu forța unei vijelii. Deranjarea forțelor de gravitație a cauzat ieșirea Mării Roșii din matcă, astfel permițând Israelitilor și însoțitorilor lor să scape de oastea urmăritoare a lui Faraon.

Pe scurt, aceasta este interpretarea pe care o dă cartea *Lumi în coliziune* miraculoaselor și extraordinarelor întâmplări de acum 3.463 ani. (Exodul capitolele 7-14) Cartea afirmă că nu doar Egiptul, ci întreaga lume, a experimentat aceste catastrofe, de aceea

poveștile tribale relatate de practic toate rasele de oameni, care vorbesc despre lucruri asemănătoare, oferă dovada că ele au avut loc.

Cartea spune că efectele secundare ale cometei au fost responsabile de stâlpul de nor din timpul zilei și de cel de foc din timpul nopții, care l-au condus pe Israel în pribegia lui. „Mana” din cer a fost sintetizată din resturile elementelor din cometă, lăsate în atmosfera pământului. Mai mult decât atât, o reîntoarcere a cometei, cincizeci de ani mai târziu, a fost responsabilă de oprirea râului Iordan, ca izraeliții să poată traversa, de căderea zidurilor Ierihonului, de oprirea soarelui și a lunii și de aruncarea de pietre din meteoriți asupra forțelor dușmane, la Gabaon, în zilele lui Iosua. Se argumentează că soarele și luna s-au oprit pur și simplu, deoarece cometa a oprit pământul să se rotească în jurul axei sale, timp de „aproape o zi.” (Iosua 10:10-14)

Mergând mai departe, această carte uimitoare afirmă că această cometă a venit în atingere cu Marte în timp, astfel tulburând echilibrul acestei planete. Astfel Marte a funcționat la fiecare cincisprezece ani, într-o serie de salturi cosmice, care au produs astfel de fenomene, precum spărtura din templul lui Solomon, din zilele lui Ozia, și uciderea celor 185.000 de oameni din armata lui Sanherib, într-o singură noapte, aceasta având loc prin axfixiere cu gaze.

Tăgăduiesc eforturile lui Velikovsky de a explica unele din minunile Bibliei puterea divină din spatele acestora? Nu neapărat, căci deși această teză lasă multe lucruri sub semnul întrebării și mult mai multe ce trebuie să primească explicație, totuși ea arată mâna

Providenței în programarea acestor manifestări spectaculoase ale forțelor celeste, precum și îngrijirea pentru scăparea Israelului. (Habacuc 3) Nu avem nevoie de speculațiile lui Velikovsky ca să confirme miracolele lui Dumnezeu sau să ne întărească credința în ele. Dacă oamenii de știință găsesc vreun adevăr în ipoteza lui Velikovsky, care încearcă să demonstreze cum a folosit supremul Dumnezeu al Universului, în trecut, forțe materiale pentru a-i convinge pe Faraon și alții ca el despre puterea sa nelimitată, atunci scepticii să dea atenție la o posibilă repetare a acestui cataclism distrugător.

Așa stau lucrurile, mai ales având în vedere avertismentele repetate ale Bibliei că Armageddonul, cea mai îngrozitoare bătălie a Dumnezeului cel Atotputernic, va depăși tot ce a experimentat vreodată pământul. Căci, cu adevărat, această lume rea, sub conducerea Diavolului, se îndreaptă acum spre o coliziune fără scăpare cu dreapta lume nouă a lui Dumnezeu.

Cercetați dincolo de aparențe

Un sfat sănătos pentru cei care doresc favoarea lui Dumnezeu se găsește în Biblie la Ieremia 29:13: „Mă veți căuta și mă veți găsi atunci când mă veți căuta cu toată inima”. Aceasta elimină tendința modernă, și în general acceptată, de a cerceta doar superficial în ce privește închinarea lui Dumnezeu.

Într-adevăr, timpul este foarte solicitat în această lume ocupată. Dar dacă-ți dorești cu sinceritate să afli mai multe despre Cuvântul lui Dumnezeu, într-un timp limitat, vă recomandăm *Emphatic Diaglott*. Numeroasele ei caracteristici valoroase deschid un teren vast pentru un studiu intensiv al Scripturilor Grecești. Aceasta vă va oferi un ajutor practic pentru a cerceta în amănunt Cuvântul lui Dumnezeu.

Vă rog să-mi trimiteți un exemplar al Versiunii *Emphatic Diaglott*! Vă trimit 2 \$.

Nume.....

Stradă.....

Oraș .....

Stat.....

Comentarii despre bomba atomică

Discuțiile depre producerea bombei cu atomi și a celei cu hidrogen continuă. *Consiliul federal al bisericilor lui Cristos* din America a anunțat (3/21): „Toți ne unim în rugăciune ca aceasta (bomba cu hidrogen) să nu fie folosită niciodată”.

Dr. Shields Warren, un oficial de la *Comisia pentru energie atomică* susținea „o viață normală” pentru supraviețuitorii exploziei atomice, afirmând că atât în Hiroshima cât și în Nagasaki nu este evidentă sterilitatea, iar rata natalității n-a scăzut. El a mai spus că fiecare om și-ar putea achiziționa, cu doar 10 \$, un dispozitiv care să avertizeze împotriva radioactivității după o explozie atomică.

Dr. Harrison Brown
(*Universitatea de știință*

atomică din Chicago) a spus că majoritatea oamenilor de știință sunt „sătui de bombe” și și-a exprimat părerea că sistemul politic și economic al Statelor Unite nu ar putea supraviețui unui al treilea război mondial. El i-a criticat pe cei care minimalizează puterea bombei, comentând: „Atunci când spunem că viața de pe pământ poate fi nimicită ... nu exagerăm. Suntem cât se poate de serioși”.

Între timp, secretul despre bomba cu hidrogen a fost pus în siguranță. *Comisia de energie atomică* le-a cerut tuturor angajaților să păstreze tăcerea chiar și cu privire la informațiile nerestricționate și a poruncit arderea a 3.000 de exemplare ale numărului din aprilie a revistei *Știință americană*, din cauza unui articol pe care-l conținea despre bomba cu hidrogen.

16-31 martie

Impasul din U.N. continuă

Cercurile U.N. au sperat că impasul în înlocuirea reprezentanților naționaliști chinezi cu chinezi comuniști ar putea fi depășit. Secretarul general Trygve Lie a spus (3/24) că „este urgent și imperativ” să fie rezolvată chestiunea. Apoi, protestând suplimentar, reprezentanții sovietici au mai părăsit alte două comisii (3/27). Au fost oferite multe sugestii în încercarea de a ieși din impas, dar nu s-au văzut rezultate clare.

Plan de pace propus

Trygve Lie a propus (3/21) ca să fie instituit un program pe douăzeci de ani pentru obținerea păcii. El a sugerat negocieri între Est și Vest și a spus că negocierea nu înseamnă cedare și împăcare, ci presupune „să oferi și să iei, de ambele părți”. Secretarul de Stat U.S., Dean Acheson a spus, cu prudență, că planul va primi cea mai atentă considerație.

Armata Națiunilor Unite sugerată

Secretarul general Trygve Lie a sugerat (3/31) înființarea unei mici forțe

armate internaționale, care să fie folosită de *Consiliul de securitate*, ca să reducă la tăcere localele „breșe de pace”. Aceasta va servi până la înființarea stabilimentului militar la scară mare pentru statutul U.N.

Chestiunea de loialitate a Departamentului de Stat

În martie, senatorul Joseph R. McCarthy a continuat să-și înainteze acuzațiile de comunism în Departamentul de Stat U.S. Secretarul de Stat Acheson era principala țintă a lui McCarthy. Acesta declarase anterior: „Am în mână cincizeci și șapte de cazuri de individuali (din Departamentul de Stat) care par să aibă calitate de membru sau să fie loiali partidului comunist”. Senatul a propus o investigație a acestor acuzații și persoanele care au fost acuzate le-au respins. Într-o sesiune închisă a comitetului (3/21) McCarthy a numit un om pe care „stătea în picioare sau cădea” întreg cazul său. Mai târziu s-a aflat că cel acuzat era Owen J. Lattimore, autor și consultant ocazional al Departamentului de Stat, în Orientul Îndepărtat. Cazul senatorului McCarthy se baza pe acuzația că guvernul avea dovezi împotriva lui Lattimore,

dar n-a procedat în conformitate cu acesta. Președintele Truman a refuzat să deschidă dosarele confidentiale cu privire la acesta, în fața comitetului Senatului, dar a făcut o analiză a acestora, pe care a trimis-o membrilor comitetului (3/24) Domnul Lattimore s-a întors să mărturisească în fața comitetului.

Propunerea în 7 puncte a lui Acheson

Secretarul de Stat U.S., Dean Acheson, a oferit Rusiei (3/16) un plan de cooperare în șapte puncte, care i-a făcut pe ruși să-l numească „mîncinos”, „lacheu al ațățătorilor de război”, care încerca să câștige opinia publică americană cu falsul discurs despre intenții pașnice. Cele șapte puncte ale sale erau, pe scurt: 1. Rusia să coopereze la unificarea Germaniei și la scrierea tratatelor de pace pentru Germania, Austria și Japonia. 2. Rusia să-și retragă forțele militare și de poliție din națiunile-satelit. 3. Rusia să renunțe la tacticile de obstrucționare din U.N. 4. Rusia să se alăture unui sistem „real” de control atomic, cu deplină putere de verificare. 5. Rusia să înceteze acitivățile subversive din țări precum

Franța și Italia. 6. Rusia să înceteze să-i trateze pe diplomații americani ca și „criminali” și 7. Să înceteze să mai prezinte o imagine deformată a U.S. poporului rus.

Pact de apărare și ajutor pentru arme

La o serie de întâlniri care au început la Haga, în Olanda, (3/22) înțelegerea pentru o strategie de auto-apărare colectivă a evoluat într-un plan pe cinci ani, pentru cele douăsprezece națiuni din Pactul Atlantic. Pe 20 martie au început să ajungă în Europa ajutoare pentru arme, în formă tangibilă; 4 B-29 U.S. plecând spre Britania, ca prima încărcătură pe mare din *Programul de apărare prin ajutor reciproc*, în valoare de bilioane de dolari. Iar în ultima zi a lunii a plecat din New York spre Italia prima încărcătură cu echipament militar american pentru armatele din Europa de Vest.

Imaginea politică a Germaniei

Sprijinind o propunere a înaltului Comisar U.S., John J. McCloy, guvernul Germaniei de Vest a început la mijlocul lunii martie schițarea unui plan pentru alegeri în toată Germania. McCloy (3/20) a

asigurat Germania, inclusiv pe cei din Zona de Est, că toți cei care reprezintă cu adevărat opinia publică în comunitățile lor vor obține o audiență la Petersberg, dar nu ca marionete. Între timp, comuniștii din Germania de Est n-au fost inactivi. Ei au pregătit demonstrații de tineri, iar în sectorul occidental al Berlinului au pătruns fete și băieți cu pancarte și literatură ce sprijineau mișcarea. Șaptezeci și cinci dintre aceștia au fost prinși de polițiștii din Berlinul de Vest. Comuniștii din Germania de Vest au fost ațâțați la „acțiune directă”, care se pare că înseamnă violență. Campania a fost marcată de incidente de la nord la sud. În Germania de Est comuniștii au obținut o victorie decisivă prin Uniunea Creștin Democrată, cel mai mare grup politic non-comunist din zonă, supus presiunii sovietice, și a sprijinit (3/22) un program pentru un singur stat, în alegerile din toamnă. În aceeași zi, guvernul Germaniei de Vest a propus reunificarea întregii Germanii, pe baza unei constituții elaborată de o adunare constituantă, aleasă la nivel național, și aprobată prin referendum de toată Germania.

300 bilioane dolari pierdere

La sfârșitul lunii, înalt Comisarul Aliaților din Occident a anunțat încheierea programului de restituire a proprietăților pentru țările jefuite de Germania, în timpul războiului. Sub acest program au fost returnate doar la șaisprezece națiuni europene din Zona U.S. opere de artă, bijuterii, cai și alte bunuri de valoare în valoare de 300 bilioane dolari.

Saar și consiliul

Potrivit unui sondaj făcut în Germania de Vest, doar 40% din populație vrea Saarul, 32% sunt împotriva returnării acestuia Germaniei de Vest. Atât Bonn cât și Saar se află printre cei invitați să devină membri asociați ai Consiliului Europei, potrivit unei hotărâri luată de miniștrii de externe ai celor treisprezece națiuni participante ce s-au întâlnit la Strasbourg, Franța, în ultima parte a lunii martie. Guvernul de la Bonn se confruntă cu o criză majoră în consiliul european, de vreme ce guvernul de la Bonn nu dorește recunoașterea Saarului ca stat separat, ci vrea să fie returnat Germaniei.

Criza monetară din Germania de Est

Cea mai mare criză monetară de la război încoace a lovit zona sovietică a Germaniei, când s-a zvonit o reformă monetară, la mijlocul lunii martie. Comuniștii au acuzat Occidentul că a început panica monetară. Rata de schimb a ajuns la 9 mărci din Est la o marcă din Vest, iar pe piața neagră cursul a scăzut chiar mai mult, la 11 mărci la una. Ca o ironie a sorții, acest lucru s-a întâmplat atunci când propaganda sovietică ilustra Germania de Vest ca fiind pe marginea colapsului economic.

Greve în Italia

Zona centrală și sudul Italiei au fost asaltate (3/20) de greve din partea comuniștilor, ca protest față de interzicerea adunărilor publice de guvern, în localități unde există violență sau intoleranță politică. Situația a ajuns la un punct culminant în urmă cu două zile, când o revoltă națională de douăsprezece ore a fost însoțită de multă violență. Poliția a folosit mașini blindate, mitraliere și gaze lacrimogene pentru a înăbuși revoltele, sute de oameni fiind răniți.

Reformă agrară în Italia

Parlamentului de la Roma i-au fost prezentate planuri de a împărți aproape o șesime din terenul agricol al Italiei la 200.000 de țărani. (3/23) Cel mai mare proprietar de terenuri din Italia, Biserica Catolică, care afirmă că deține 1.100.000 acri, a fost exclusă de la această reîmpărțire.

Complot în Caraibe

Cuba, Guatemala și Republica Dominicană au fost acuzate de complot de o comisie de investigație, conspirație care tulbură liniștea din Caraibe de mai mulți ani (3/19). Cuba a respins acuzațiile și a declarat că „nici măcar vreo barcă n-a părăsit vreodată țărmurile cubaneze și n-a acostat altundeva cu scopuri agresive”.

Gullderul indonezian devalorizat

Gullderul Statelor Unite ale Indoneziei s-a devalorizat cu 50% (3/19), iar jumătate din toate depozitele bancare mai mari de 1000 gullderu au fost confiscate, ca împrumut al guvernului. Vor fi puse în circulație noi bancnote, care le vor înlocui pe cele folosite acum. Aceasta este a treizeci și cincia națiune

care a suferit o devalorizare a monedei, de când Marea Britanie a scăzut valoarea lirei.

Frământare în Indo-China

Vizita celor două nave de război în Saigon, Indo-China, a fost însoțită de o revoltă (3/19) în care au participat 4.000 de persoane. Trei persoane au murit și peste șazeci au fost rănite în conflict. S-a raportat că liderii gloatei erau urmași ai comunistului Ho Chi Minh. Au fost prezente două ambarcațiuni, ca semn de prietenie față de noul guvern din Viet Nam, sprijinit de Franța.

În Cambodgia activitățile de gherilă împotriva autorităților de la guvernare se află în creștere. Călătoria în afara orașelor principale a devenit nesigură, iar raidurile făcute de grupuri care atacă și se retrag sunt numeroase.

Guvernul belgian cade

Guvernul belgian a căzut (3/18) cu ocazia chestiunii întoarcerii regelui catolic Leopold. Încercările de a forma un nou guvern au dat greș, iar al doilea cel mai mare partid politic, cel socialist, a declarat (3/10) că vor organiza

revolte până când regele va abdica. Cinci sute de muncitori au participat la grevă. Au fost revolte în Bruxelles, în care au fost rănite 25 persoane. Problema monarhiei n-a fost rezolvată. Abdicarea regelui va fi în favoarea fiului său în vârstă de 19 ani, prințul Baudouin.

Guvernul laburist respins

Moartea celor trei membri laburiști ai Casei Comunelor din Britania a redus majoritatea guvernului laburist de la șase la trei. El a fost învins în Casa Comunelor (3/29) și în Casa Lorzilor (3/30) pe chestiuni minore. Înfrângerea a fost rezultatul unui plan ticluit cu atenție al conservatorilor, de a confunda pe unii membri ai partidului, în timp ce alții erau absenți.

Pedepse corporale pentru criminalii britanici?

Un potop de publicitate acordat crimelor din Britania a provocat să fie cerută reîntoarcerea pedepsei corporale. Practica de biciuire, folosită cândva la scară mare pentru a-i pedepsi pe criminalii din Anglia, a fost abolită în 1948, dar presa și Parlamentul forțează reîntoarcerea

acesteia ca mijloc de intimidare împotriva jafului, atacului și violenței împotriva femeilor și a persoanelor în vârstă. Cei care se împotrivesc introducerii pedepsei corporale susțin că de când a fost abolită pedeapsa corporală criminalitatea a scăzut, în vreme ce aceia care o propun afirmă că criminalii se tem mai mult de tratamentul brutal pe care-l primesc decât de închisoare.

Neutralitatea Suediei confirmată

În ciuda campaniei din anumite ziare suedeze pentru o revizuire a politicii externe, ministrul de externe Osten Unden a declarat (3/22) că politica Suediei nu s-a schimbat, anume că își păstrează neutralitatea armată; că se va strădui să continue o poziție neutră, în eventualitatea unui alt conflict general, dar își va apăra independența cu tot ce poate, dacă nu-i va fi respectată neutralitatea.

Plecarea spionului rus

Valentin A. Gublichev, un inginer din Statele Unite, a plecat din New York în Rusia (3/20), decât să-și ispășească pedeapsa de 15 ani în închisoare, ca spion rus.

Eliberarea lui a fost condiționată de întoarcerea în Rusia, pentru a nu mai reveni niciodată în Statele Unite.

Încasările „Anului sfânt”

Afluxul de pelerini la Roma pentru „anul sfânt” 1950 nu a atins numărul anticipat. Hotelurile afirmă că ele nu sunt mai aglomerate decât erau de obicei, în această perioadă, în alți ani. Spun că mulți din turiștii obișnuiți stau în afara Romei și se plâng că mulți pelerini sunt cazați în motelurile sponsorizate de biserică. Vaticanul a pus în circulație, pentru prima dată, fotografii cu lucrările de excavație din grotle de sub Basilica Sf. Petru (3/22), la care s-a făcut multă publicitate. S-a explicat că speranța papei era ca aceste fotografii să dea un imbold mai multor persoane să facă pelerinaj la Roma.

Amnistia „Anului sfânt” în Spania

Spania a acordat amnistie la 13.000 prizonieri, potrivit *Comitetului central al Anului Sfânt*, deoarece papa a proclamat acest an ca an al „marii întoarceri” și al „măreței iertări”.

Recensământ în 1950

Al 17-lea recensământ național din U.S., care va începe la 1 aprilie, va costa 92.000.000 \$. Scopul acestuia este să obțină informație statistică despre populația națională și caracteristicile acesteia. A avut loc un protest de mari proporții cu privire la întrebările recensământului legate de venituri, dar oficialii afirmă că sunt legale. Congresul a promis că aceste întrebări vor fi scoase, dar când a început recensământul, întrebările erau tot acolo.

Taxa pe margarina vegetală scoasă

Taxele federale din U.S. pe margarina vegetală au fost scoase (3/10), dar vor fi aplicate pedepse aspre oricui o va vinde sau o va servi ca unt. Taxele, unele dintre ele vechi de 64 ani, aveau scopul de a ține ridicat prețul „uleiului”, ca să nu mai rivalizeze așa de serios cu untul.

Progres în televiziunea color

Potrivit R.C.A. (3/29) a fost dezvoltată „singura verigă lipsă în întrebuințarea

generală a televiziunii color”. Aceasta constă dintr-un tub care nu va scoate din uz actualii reepitori învechiți, care captează noua transmisie color din alb-negru, în timp ce acestea au avantajul de a fi color.

Khama se întoarce în Africa

Căpetenia tribului Barnangwato din Bechuanaland, Seretse Khama, s-a întors în Africa să se pregătească pentru un proces civil cu privire la proprietatea lui personală și să-și vadă soția, așa-numita „regină albă” care așteaptă un copil. După această vizită începe exilul său de 5 ani. W

Forbes Mackenzie, din serviciul colonial britanic, a fost numit căpetenie virtuală a tribului (3/31). Temându-se de repercursiuni grave în Africa britanicii au susținut că în discuție nu era căsătoria mixtă, ci că nu va fi ajutată foarte mult unitatea tribală prin recunoașterea domnului Khama, ca și căpetenie, după căsătorie.

AJUTOARE PREGĂTITE

Așteaptă un cuvânt de la voi

Ilustrațiile de mai sus reprezintă trei cărți care vă vor ajuta foarte mult să înțelegeți Biblia și evenimentele importante din zilele noastre.

„Adevărul vă va face liberi”, prezintă 384 de pagini de informație iluminatoare despre libertate. Ea oferă asigurare scripturală că adevărul și libertatea completă pot fi ale voastre în curând. Cuprinde o relatare autentică despre creație.

„Împărăția este aproape” urmărește tema de bază a Bibliei, împărăția lui Dumnezeu. De la prima promisiune pentru o Împărăție până la binecuvântările ce vor fi în curând realizate prin această Împărăție, această carte vă va capta atenția și vă va ajuta pe cărarea vieții.

„Să fie Dumnezeu adevărat” vă va ajuta să alegeți între promisiunile nesigure ale oamenilor și Cuvântul lui Dumnezeu, care este tot timpul adevărat. Principalele doctrine ale Bibliei sunt cuprinse în cele douăzeci și patru de capitole ale acesteia.

Toate aceste trei cărți-ajutor pot fi ale voastre pentru numai 1\$. Vi le trimitem prin poștă. Putem auzi un cuvânt din partea voastră?

Vă rog să-mi trimiteți prin poștă cărțile: „Adevărul vă va face liberi”, „Împărăția este aproape” și „Să fie Dumnezeu adevărat”. Vă trimit 1\$.

Nume..... Stradă.....

Oraș..... Stat.....